SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Рік 121, ЧИСЛО 29, П'ЯТНИЦЯ, 18 ЛИПНЯ 2014 РОКУ 1893 Vol. 121, No. 29, FRIDAY, JULY 18, 2014 $2.00

Пам'ятаймо про Україну!

Тисячі гостей відвідали восьмий щорічний Фестиваль української культури на Союзівці

Школа українського народного танцю ім. Роми Прийми-Богачевської відкрила фестиваль танцем „Привіт". (Фото: Христя Сизоненко)

Рома Гадзевич

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – Восьмий щорічний фестиваль української культури в Центрі української спадщини на Союзівці відбувся 11-13 липня, даруючи гостям концертні програми, у яких взяли участь Руслана (Лижичко), Олег Скрипка, Василь Попадюк та інші.

Понад 5,000 тисяч гостей приїхали на вихідні дні на Союзівку, яка міститься у мальовничих горах Шаванґанк, які Олег Скрипка влучно назвав „штатськими Карпатами". „Відчувається, що Союзівка – це частинка України," – сказав він.

Провідною темою фестивалю був дух Майдану і моторна Руслана, провідна постать революційного Евромайдану в Києві, утворила міні-Майдан на теренах Союзівки. Вона виступила у супроводі чотирьох енерґійних танцівників з високодинамічним концертом, повертаючи глядачів до її першого концерту на Союзівці під час фестивалю 2009 року. Вона висловила чимало гарних слів на адресу Центру української спадщини і зокрема заявила: „Це для

(Закінчення на стор. 10)

Порошенко чекає зрозуміння від Евросоюзу

КИЇВ. – 13 липня Президент України Петро Порошенко закликав Европейський союз дати належну оцінку фактам нелеґального перетину російсько-українського кордону російською важкою воєнною технікою та атаки російських військових на позиції українських військовослужбовців.

Як повідомила прес-служба президента, про це П. Порошенко заявив під час розмови з Президентом Европейської Ради Ґерманом Ван Ромпеєм.

„Україна надасть усі документальні свідчення для відповідного міжнародного реаґування", – зазначив П. Порошенко та повідомив, що вимагає звільнення усіх українських заручників, які перебувають в полоні, включно з ув'язненими в Росії льотчицею Надією Савченко і кінорежисером Олегом Сенцовим.

Разом з тим П. Порошенко звернувся до Г. Ван Ромпея з проханням включити українське питання до порядку денного засідання Европейської Ради, котре призначене на 16 липня.

У свою чергу, президент Европейської Ради запевнив, що це буде обов'язково зроблено.

Також П. Порошенко наголосив, що очікує чіткої і рішучої реакції з боку Европейського союзу у відповідності до висновків Европейської Ради, датованих днем 27 червня.

Як відомо, в ніч на 12 липня з району населеного пункту Куйбишеве (Ростовська область, Російська Федерація) відбувся мінометний обстріл пункту пропуску „Маринівка".

Крім того, протягом 11 липня було зафіксовано декілька випадків порушення повітряного простору України безпілотними літальними апаратами, які залітали з боку Росії.

Повідомлялося про те, що кордон з Луганщиною з боку Росії двічі перетнули колони тяжкої техніки під російськими прапорами. Перша колона перетнула кордон близько 4-ої години, друга – близько 11-ої. Міністерство закордонних справ України висловило категоричний протест і надіслало відповідну ноту Міністерству закордонних справ Росії у зв'язку з черговими кричущими фактами провокаційних дій на російсько-українському державному кордоні.

У свою чергу, в російському Міністерстві закордонних справ заявили: російська сторона залишає за собою право вжити всіх передбачених законодавством Російської Федерації заходів щодо захисту своєї території і забезпечення безпеки російських громадян. Також Росія заявила українській стороні „черговий рішучий протест" і, всупереч очевидним фактам, зажадала „припинити обстріли російської території і порушення кордону Російської Федерації."

(„Українська правда")

НА ТЕМИ ДНЯ

Запитань більше, ніж відповідей

Петро Часто

З охопленого війною українського сходу надходять інформації, за якими неможливо зрозуміти, що ж насправді там діється. Щось недобре. Генерали звітують про переможні наступи на терористів, про визволення Слов'янска і Краматорська, про надійний захист усієї лінії українсько-російського кордону. Тим часом факти свідчать про щось зовсім інше. Серед захисників України все більше жертв. 11 липня загинуло 23 військових, 93 поранено. Щодо Слов'янска і Краматорська, то це не була ніяка перемога: терористи самі залишили ці два міста і відвели свої сили до Луганська і Донецька, утворивши там сильні укріплення, зокрема з російськими ракетними системами „Ґрад".

Кордон з Росією все ще не захищений з українського боку. 12 липня велика колона російського війська і тяжкого озброєння, під російським прапорами та з розпізнавальними знаками російських збройних сил, безборонно перейшла на українську територію. Свідчить співголова Громадської ініціятиви „Права справа" Дмитро Сне-

(Закінчення на стор. 14)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Збили літак Ан-26

ЛУГАНСЬК. – 14 липня терористи збили український військово-транспортний літак Ан-26. У літаку були сім членів екіпажу та один супровідник вантажу. 15 липня стало відомо, що частина залоги збитого літака перебуває в полоні у терористів, четверо виведені в безпечну зону, один загинув. Голова Служби безпеки України Валентин Наливайченко заявив, що СБУ має неспростовні докази того, що літак був уражений російськими збройними силами. *(Радіо „Свобода")*

Військові дії тривають

ДОНЕЦЬК. – 15 липня не припинялися бої за відновлення контролі над українсько-російським кордоном. Протягом доби незаконні збройні формування скоїли 16 обстрілів блокпостів та позицій Збройних сил України в населених пунктах Красноталівка, Черемшине, Олександрівка, Земляне, Стукалова Балка, Шишкове, Амвросіївка, Свердловськ, Нижньодеревичка, Степанівка. У відповідь сили антитерористичної операції відкривали вогонь по позиціях терористів. Російські найманці здійснюють спроби перевезти на територію України автомобільну та бронетанкову техніку, обстрілюють прикордонні підрозділи. Росія продовжує стягувати війська до державного кордону України. *(„Укрінформ")*

Терористи вивозять дітей

ДОНЕЦЬК. – Голова обласної державної адміністрації Сергій Тарута повідомив 14 липня, що у Донецьку під загрозою насильницької депортації в Росію перебуває близько 150 українських дітей-сиріт з Мар'їнського та Донецького інтернатів, яких захопили терористи. Це вже не перша спроба викрадення дітей з інтернатів області. Раніше терористи вивезли в Росію дітей з Сніжнянського дитячого будинку, але завдяки спільним зусиллям обласної адміністрації та Міністерства закордонних справ України діти були повернуті додому. *(„Укрінформ")*

Визволили священика з полону

ДОНЕЦЬК. – 15 липня донецький священик Української Греко-Католицької Церкви о. Тихон (Сергій Кульбака), якого на початку липня захопили у полон терористи, вийшов на волю. Про це повідомив протестантський пастор Сергій Косяк. Стан священика дуже пригнічений, фізично він виснажений. В Донецькій області виявили могилу з тілами двох священиків і двох синів одного з них. Перед смертю загиблих катували за те, що вони приносили їжу воякам української армії. Про це повідомив радник міністра внутрішніх справ України Антон Геращенко, але не уточнив, до якої саме конфесії належали загиблі священики. 8 червня Українська Православна Церква Київського патріярхату заявила про викрадення протоєрея Юрія Іванова у Донецьку. *(Релігійно-інформаційна служба України, Радіо „Свобода")*

Патріярха Кирила не запрошують

КИЇВ. – 14 липня Українська Православна Церква Московського патріярхату сповістила, що не плянує запрошувати Патріярха Кирила на урочистості з нагоди Дня хрещення Київської Русі та на вибори предстоятеля УПЦ. У Соборі єпископів 13 серпня братимуть участь виключно правлячі і вікарні архиєреї Української Православної Церкви. *(Радіо „Свобода")*

В Росії ув'язнили українців

МОСКВА. – 15 липня російська сторона й далі не допускала до незаконно ув'язненої української летунки Надії Савченко консула України. Про це повідомив заступник директора департаменту інформаційної політики Міністерства закордонних справ Василь Зварич. Консул перебуває у місті Воронежі, де ув'язнено громадянку України, яку терористи полонили на сході України та вивезли до Росії. Українські дипломати вживають усіх заходів, щоб консул був допущений до ще одного незаконно ув'язненого в Москві українця Олега Сенцова. *(„Українська правда")*

Триває акція допомоги війську України

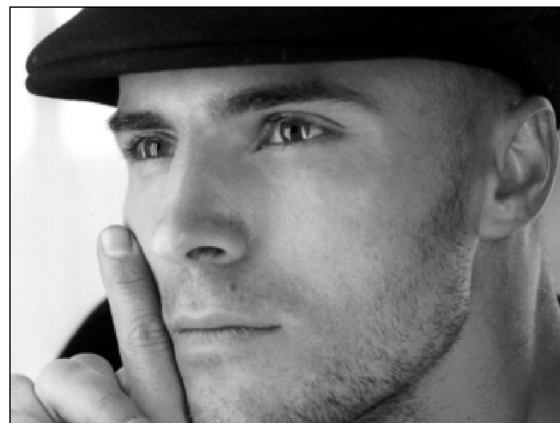
Артист цирку передав воякам 60 тис. дол.

Володимир Сагайдачний
(„Преса України")

КИЇВ. – 26 червня артист канадського цирку „Дю Солей" Віктор Кі (Кіктєєв) переслав на допомогу українській армії 60 тис. дол., які зібрав, подорожуючи по Америці і розповідаючи глядачам після виступів про нелегку долю України.

Артист народився в Прилуках, Чернігівська область. З дитинства виступав у цирку, де його мати Лариса Цибульська була танцівницею, а батько – музикантом. Після закінчення у 1989 році Київської академії естрадного та циркового мистецтва він виїхав до Франції, потім – до США.

Власне авто він пофарбував у національні кольори, намалював тризуб, написав на авті „Help Ukraine". Збирав гроші від Сан-Франциска до Ню-Йорку.

Артист канадського цирку „Дю Солей" Віктор Кі (Кіктєєв).

США допомагають війську України

КИЇВ. – 7 липня 2,000 бронежилетів „Інтерсептор", наданих Сполученими Штатами Америки Збройним силам України, прибули до Києва. Після розмитнення бронежилети будуть передані Міністерству оборони України для транспортування до кінцевого пункту призначення.

Бронежилети було надано, щоб підвищити виживаність військових під час бойових операцій і зберегти їхні життя. Модель „Інтерсептор" використовувалася американськими військами в Іраку та Афґаністані. Вона була розроблена для забезпечення найкращого захисту при меншій вазі порівняно з попередніми моделями, що робить ці бронежилети більш ефективними під час бойових операцій.

Інші нещодавні достави допомоги з США включають 1,000 спальних килимків і 3,600 камуфляжних жакетів. 400 упакувань марлевих бинтів і 1,000 чохлів на шоломи буде надіслано невдовзі.

Ця достава є частиною пакету допомоги США Україні надійними засобами на суму понад 23 млн. дол., до якого також входять набори першої медичної допомоги, прилади нічного бачення, засоби зв'язку та інші матеріяли на допомогу українським військовим та прикордонникам у їхніх зусиллях припинити акти терору у східній Україні.

Посольство США в Україні

Привезли допомогу для вояків

Олександер Костирко

ЩАСТЯ, Луганська область. – 23 червня колона авт з гуманітарною допомогою, зібраною у Черкасах, на Корсунь-Шевченківському та Золотоніському районах для бійців антитерористичної операції прибула на Донбас, у селище Щастя поблизу Луганська. Колону супроводжували три православні священики УПЦ Київського патріярхату, чотири козаки „Вільного козацтва Холодного Яру" та три бійці „Самооборони Черкас".

Бої за селище Щастя були тяжкими: полягло 16 бійців (восьмеро з них згоріли у бронетранспортері, ще близько 70 було поранено. Проте ворог дорого заплатив за це: за добу було знищено близько 300 терористів.

Черкасці у селищі Щастя, недавно визволеному від сепаратистів, спілкувалися з вояками батальйону „Айдар", зформованому з добровольців Майдану. Митрополит Черкаський і Чигиринський Іоан, оо. Ростислав Било з Корсунь-Шевченківського, Валерій Лещенко з Черкас та Василь Циріль з Чигирину провели молебні й духовні бесіди з бійцями, а холодноярські і черкаські козаки допомогли „айдарівцям" у нічному патрулюванні.

28 червня в селищі Щастя Луганської области створено бойовий загін „Холодний Яр". Участь у поїздці узяв чигиринський підприємець Олександер Деркач.

Продовольство та спорядження передано також військовим, що перебувають в околицях Слов'янська і Черкаського підрозділу Міністерства внутрішніх справ, що несуть варту біля міста Сватове.

Козаки привезли потужні ліхтарі, бронежилети, комплекти військової уніформи, а „Черкаська самооборона" узяла з собою до Луганська дружину одного з бійців „Айдару". На блокпостах було відслужено молебні, воїни одержали благословення а також іконочки, хрестики, молитовники, листи та малюнки від дітей Черкащини з побажанням повертатися живими і здоровими додому з перемогою.

Серед волонтерів була знімальна група Черкаського обласного телебачення, яка фільмувала хід поїздки. Телепрограму побачили глядачі Черкащини.

Митрополит Черкаський і Чигиринський Іоан, гості з Черкащини та вояки батальйону „Айдар". (Фото: Олександер Костирко)

В Арґентині відкрили пам'ятник полеглим українцям

Посол Юрій Дюдін та пластун Юрій Назарик відкривають меморіяльну дошку.

БУЕНОС-АЙРЕС. – 22 червня на українському цвинтарі у місті Монте-Ґранде, провінція Буенос-Айрес, відкрили меморіяльну дошку в пам'ять „Небесної сотні" та загиблих українських військових на сході України. Відбулася поминальна служба на вшанування пам'яті усіх українців, які віддали життя за Батьківщину.

Участь у заході взяли Владика Данеїль Козлінський, Посол України в Арґентині Юрій Дюдін, Фернандо Ґрей – голова муніципалітету Естебан Ечеверія, архиєпископ Юрко Данилишин, представники української громади.

До присутніх звернулись Посол Ю. Дюдін, голова Крайової пластової ради Юрій Назарик, голова Фундації ім. Тараса Шевченка Юрій Деленко, які високо оцінили величезну ролю загиблих героїв у захисті суверенітету та територіяльної цілісности України.

Посол України окремо подякував усім організаціям та активістам української громади в Арґентині за збереження пам'яті про героїв Майдану для нинішнього та прийдешніх поколінь. Ф. Ґрей відзначив величезний вклад українців в економічний розвиток та культурне розмаїття Арґентини. Після цього Посол Ю. Дюдін та Ю. Назарик відкрили меморіяльну дошку.

Прес-служба МЗС України

У визволеному Слов'янську

Ірина Геращенко

Сьогодні, 9 липня, я в щойно визволеному від терористів Слов'янську. Відбулося кілька стихійних вічів на площі, роздання 50 тонн продовольства з гуманітарної допомоги з Черкащини. Разом з головою Черкаської обласної адміністрації Юрієм Ткаченком ми відвідали зруйнованих сепаратистами дві школи, дитячу лікарню, пологовий будинок. Побували у вояків бриґади Національної ґвардії на горі Карачун, яка ще тиждень тому була заблькована сепаратистами і нашим воякам не могли перекинути навіть харчі. Ми передали тепловізори, поспілкувалися з вояками з різних реґіонів України. Дух у них бойовий.

Хоч вночі ще звучать постріли, але місто вже в безпеці і під контролею нашої армії. Слов'янці вже отримали на картки нараховані пенсії і соціяльні виплати, їм почнуть видавати гроші також на пошті. Нагальними і кричущими залишаються питання забезпечення міста медикаментами, особливо інсуліном та іншими життєнеобхідними ліками. Світло вже з'явилося, води ще немає, ремонтні бригади працюють по 24 години на добу, щоб усе відновити. Подекуди з'явився мобільний зв'язок.

Щодня розміновують нові приміщення і туди заходять співробітники, щоб прибирати. Сапери вже перевірили місцевий педагогічний інститут, який дуже постраждав від мін і обстрілів сепаратистів. В місто починають повертатися люди. Настрої у них різні. Мені здається, що 60 відс. людей – щасливі, вони плачуть, обнімають нас і дякують. Деякі придивляються і очікують більшої уваги і роз'яснення. Є й такі, які починають верещати при зустрічі, але першими мчать за „гуманітаркою".

Необхідно відновити українські телеканали, відбудувати приміщення і вилікувати людей. Президент хоче, щоб школи і садочки запрацювали 1 вересня. Це реально, і вже зараз є ініціятиви кількох областей сприяти ремонтними бриґадами. Цим людям потрібно, щоб з ними спілкувалися. Це не завжди просто, але це потрібно заради України.

Ми підняли український прапор на вчорашньому лігвищі сепаратистів, де вони тримали в полоні і мучили людей. Нехай з українською символікою сюди повертається український дух. У цій точці якось особливо гостро відчуваєш, що ми ніколи і нікому не віддамо жодного метру української землі.

За кілька десятків кілометрів ще йде війна, в підвалах сепаратисти утримують заручників, вночі стріляють в наших військових. За чотири години до того, як ми приїхали на Карачун, біля щоки бійця у мішок з піском врізалася куля снайпера. А в цей час поблизу прикордонної застави „Довжанська" потрапили під жорсткий масований обстріл ворога наші прикордонники.

Але сепаратисти і найманці вже програли. Бо в Слав'янську люди обнімають вояків і представників влади. Це – мої головні враження від Слов'янська.

Ірина Геращенко – народний депутат від фракції партії „УДАР", уповноважена Президента України з мирного вреґулювання конфлікту в Донбасі.

Нагороду віддали бриґаді „Волинь"

Євген Цимбалюк

ХРІННИКИ, Рівненська область. – 5 липня відбувся міжнародний автофестиваль „Джип-фест" – знагання джипів, позашляховиків та квадроциклів на прохідимість, у якому брали участь професійні та аматорські команди з різних реґіонів України та з-за кордону. Пересвідчитися як ця техніка поводить себе на бездоріжжі, можна було поблизу Хрінницького водосховища. Траса була надто складною, адже її проклали через болотисту місцевість.

На переможців чекала солідна грошова нагорода, але чемпіони фестивалю одностайно вирішили увесь виграшний фонд передати на підтримку 51-ої окремої ґвардійської механізованої бриґади „Волинь".

Під час хрінницького „Джип-фесту".

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Міжнародна підтримка України

БРЮСЕЛЬ. – Напередодні засідання Европейської ради, яке відбулося 16 липня, українська влада надала европейським дипломатам беззаперечні підтвердження того, що Російська Федерація систематично підтримує терористів і нарощує конфлікт. Окремо наголошено на численних обстрілах українських військових з території Росії, участи військовиків Збройних сил та спецслужб Росії у бойових діях на боці терористів, провокаціях на кордоні, відкритому сприянні російських прикордонників під час спроб прориву колон бронетехніки та банд бойовиків з території Росії. Президент України Петро Порошенко провів переговори з Федеральним канцлером Німеччини Анґелою Меркель, Президентом Литви Далею Ґрібаускайте, Прем'єр-міністром Еспанії Маріяно Рахоєм та Прем'єр-міністром Польщі Дональдом Туском. Усі вони висловили запевнення у підтримці України на засіданні Европейської ради. *(„Укрінформ")*

Призначено суд над Компартією

КИЇВ. – Окружний адміністративний суд Києва 24 липня розпочне розгляд позову Міністерства юстиції про заборону діяльности Комуністичної партії України (КПУ). Позов розглядатиме суддя Любов Маруліна. У разі позитивного рішення суду щодо заборони КПУ буде заборонена і вся символіка КПУ. Доказова база, долучена до цього позову, нараховує близько 129 аркушів письмових доказів та відеоматеріялів, наданих правоохоронними органами. Зібрано інформацію, яка вказує на безпосередню причетність представників КПУ до дій, які згодом призвели до анексії Кримського півострова Російською Федерацією. Також є матеріяли, які можуть довести участь КПУ в наданні озброєння і фінансової допомоги терористичним угрупованням на південному сході України. КПУ причетна також до проведення терористичних референдумів у Луганській і Донецькій областях, сказано в позові. *(„Укрінформ")*

Створено сторінки влади

КИЇВ. – 15 липня Рада національної безпеки і оборони України (РНБО) відкрила свою сторінку в мережі Twitter. Новини українською мовою можна читати за адресою: twitter.com/rnbo_gov_ua та англійською мовою за адресою: twitter.com/NSDC_ua. Офіційна сторінка РНБО у мережі Фейсбук: www.facebook.com/rnbou. 15 липня свою сторінку в твіттері завів Президент Петро Порошенко. Офіційне представництво президента України доступне за адресою: https://twitter.com/poroshenko. Достовірність публічної сторінки підтверджує позначка біля назви. Якщо навести на неї курсор, то спливає напис „Підтверджений профіль". На сторінці будуть розміщуватися останні офіційні новини, фотографії, відеозвернення та корисні тематичні посилання. *(Прес-служба РНБО)*

Поради щодо засобів захисту

КИЇВ. – Останнім часом на кордонах Евросоюзу з Україною затримували громадян України та вилучали у них товари воєнного та подвійного призначення (засоби індивідуального захисту: шоломи, бронежилети, обмундирування, ремені, інші речі військового використання), що походять з території країн Евросоюзу. Щоб уникнути прикрих ситуацій Міністерство закордонних справ України радить громадянам України, які здійснюють придбання та переміщення через кордон вказаних товарів, уважно ознайомлюватися з вимогами чинного законодавства України та країн – членів ЕС, які реґламентують порядок вивезення чи ввезення таких товарів. Для отримання консульської допомоги слід звертатися до посольств України в Польщі: (00-4822) 622-4797; Румунії: (00-4021) 230-3660; Словацькій Республіці: (00-4212) 5920-2813; Угорщині: (00-361) 422-4118. Діє цілодобова „гаряча лінія" МЗС України: (044) 238-1657. *(Прес-служба МЗС)*

АМЕРИКА І СВІТ

Тефт призначений на посла в Москві

ВАШІНҐТОН. – Президент Барак Обама призначив ветерана американської дипломатичної служби, авторитетного спеціяліста з питань Східньої Европи Джона Тефта Послом в Росії. Дж. Тефт володіє великим досвідом дипломатичної діяльности в пострадянських країнах: він працював Послом США в Україні, а раніше, в період президентства Джорджа Буша-молодшого, – в Литві та Грузії. Дж. Тефт оцінюється як один з найкваліфікованіших американських дипломатів, підготовлених для того, щоб представляти Сполучені Штати в Москві в період посилення напружености, викликаної кризою в Україні. Перед тим, як Дж. Тефт вирушить до місця нового призначення, його кандидатура підлягає затвердженню Сенатом. На посаді Посла США в Росії Тефт змінить Майкла Макфола. *(„Голос Америки“)*

На Ізраїль падають ракети

НЮ-ЙОРК. – Комісар ООН з прав людини Наві Пілей висловила сумнів у законності військової операції Ізраїлю у Смузі Ґази і закликала обидві сторони зупинити бої. Н. Пілей заявила, що міжнародне право вимагає від Ізраїлю вжити заходів для того, щоб упевнитися в пропорційності його дій, а також уникати жертв серед цивільного населення. Н. Пілей також закликала радикальне угруповання „Гамас“ та інші озброєні палестинські групи припинити напади з густонаселених районів і не розміщувати там військових об’єктів. Ізраїль уже понад тиждень часу проводить операцію в Смузі Гази, завдаючи ударів з повітря і моря. Водночас бойовики „Гамасу“ безперервно пускають ракети в бік Ізраїлю. Всього на ізраїльську територію вже впало понад 800 ракет. У ніч на неділю, 13 липня, ізраїльське військо спеціяльного призначення провело першу від початку збройного конфлікту наземну операцію в Смузі Ґази. Щонайменше 160 палестинців, більшість з них мирні жителі, загинули за цей час. *(„Дзекало тижня“)*

Прем’єр Іраку звинувачує курдів

БАГДАД. – Іракські курди 11 липня зупинили свою участь в уряді країни на знак протесту проти звинувачень Прем’єра Іраку Нурі аль-Малікі, який заявив, нібито курди підтримували сунітських бойовиків у боях з урядовими силами. Міністер закордонних справ Іраку, курд Хошияр Зебарі наголосив, що курди більше не братимуть участи в щоденній роботі уряду. Шиїт Н. аль-Малікі 9 липня стверджував, що Курдський автономний реґіон надав притулок сунітським бойовикам, які захопили території на північному заході Іраку. Міністерство нафти Іраку звинуватило курдські загони у захопленні нафтових свердловин на півночі країни біля міста Кіркук. *(„Голос Америки“)*

Шпигунський скандал триває

БЕРЛІН. – Німеччина зажадала від керівника американської розвідки в Берліні залишити країну на тлі нових звинувачень у шпигунстві на адресу США, які затьмарили взаємини між двома союзниками. Безпосереднім приводом для цього рішення стали два нові випадки передбачуваного шпигунства на користь США. Вони підлили масла у вогонь обурення, який розгорівся торік, коли надійшли повідомлення, що США перехоплюють Інтернет-трафік у Німеччині та прослуховують телефонні розмови Канцлера Анґели Меркель. „Це прохання було зроблене на тлі триваючого розслідування, яке ведуть федеральні прокурори, а також у зв'язку з питаннями, порушеними кілька місяців тому щодо діяльности американських розвідувальних агентств в Німеччині, – заявив офіційний представник німецького уряду Штефен Зайберт. – Уряд надає цьому питанню дуже серйозне значення“. Німецькі засоби масової інформації повідомили, що людина, щодо якої ведеться розслідування, працювала у Міністерстві оборони Німеччини – у відділі, пов’язаному з міжнародною політикою в галузі безпеки. Він викликав підозри у зв’язку з його тісними контактами з передбачуваними американськими шпигунами. *(„Голос Америки“)*

Про що свідчать документи КҐБ

Богдан Цюпин

ЛОНДОН. – З початком липня у Британії відкрито доступ до документів, що розкривають маштаби діяльности московських спецслужб у світі. Дослідники тепер мають можливість вивчати додаткові документи в Архівному центрі Вінстона Черчіля при університеті у Кембриджі. Основу документів становлять записи, які упродовж багатьох років робив, а потів вивіз на Захід радянський перебіжчик Василь Мітрохін.

Історики навіть не намагаються стримувати захоплення. Крістофер Ендрю, професор історії Кембриджського університету, вбачає справедливість у тому, що документи про діяльність радянських спецслужб опинилися у Кембриджі, який після Другої світової війни „дав СРСР найкращих шпигунів“. Про це він напівжартома сказав в інтерв’ю для Британського радіо.

Так звана „Кембриджська п’ятірка“ стала символом того, як глибоко проникали радянські спецслужби. Кім Філбі, один з найвідоміших представників „п’ятірки“, багато років передавав інформацію у Москву, працюючи на провідних посадах у британських спецслужбах. Він утік в Радянський союз 1963 року і прожив там до смерти у 1988 році.

Так звані „архіви Мітрохіна“ вказують на ролю радянських спецслужб у боротьбі за поширення впливу Радянського Союзу у світі. Дисидент-одинак В. Мітрохін роками робив копії з документів КГБ, які вивіз на Захід після втечі з Росії 1992 року

Свідчення про діяльність московських спецслужб можуть становити цінність не лише для істориків, але й для інших сучасних дослідників та фахівців з безпеки.

Професор Ню-Йоркського університету Марк Ґалеотті каже, що Кремль активно використовує спецслужби, зокрема Федеральну службу Росії та Головне розвідувальне управління, в операціях проти України.

„Російська ФСБ повністю пронизала українську Службу безпеки і діяла настільки ефективно, що ключові особи з СБУ були завербовані і переходили на протилежну сторону, з’являючись у лавах озброєних сепаратистів на сході України. Тим часом російська військова розвідка активно діяла на місцях в Криму, і я беруся стверджувати, що в Донецьку батальйон „Восток“ був саме її творінням, щоб зміцнити контролю Москви над недостатньо професійними ополченцями“, – каже професор М. Ґалеотті, застерігаючи, що Москва, відточивши методи так званої „нетрадиційної війни“ в Україні, готова застосовувати їх далі, і не лише щодо близьких сусідів.

В останній статті в журналі „Foreign Policy“ М. Ґалеотті наголошує, що Захід досі не готовий протидіяти такий агресії. Професор та інші фахівці й оглядачі нагадують, що НАТО було створене для протистояння відкритій військовій загрозі.

„НАТО може бути сильнішим у військовому відношенні, але якщо Росія зможе розколювати Захід, проводити таємні операції з використанням бойовиків – представників третьої сторони, і діяти проти конкретних установ та осіб, то кількість літаків і танків значення не має“, – вважає фахівець.

(Радіо „Свобода“)

Бернард Кейсі говорив про необхідність ефективної торгової та економічної політики

Вадим Шкляр

КИЇВ. – 3 липня президент Американської торговельної палати в Україні Бернард Кейсі взяв участь у Міжнародному економічному форумі „Україна і світ. Новий діялог“, який організували Міністерство закордонних справ України та „Держзовнішінформ“, а участь у форумі взяли представники українських та чужоземних компаній, центральних органів влади, понад 30 посольств в Україні. У своїй доповіді Б. Кейсі наголосив на питаннях впровадження ефективної торгової та економічної політики в Україні.

Основними темами обговорення стали можливості й умови експорту українських товарів за кордон, проблемні питання ведення зовнішньоекономічної діяльности України та шляхи їх вирішення, перспективи розвитку двосторонніх взаємин між українськими та чужоземними компаніями.

Б. Кейсі підкреслив, що американські корпорації та представники урядових структур готові допомагати українським колегам досягти такого рівня залучення інвестицій, який дозволить Україні стати членом „Великої двадцятки“ вже до 2020 року.

Він також зазначив, що реґіональний розвиток є необхідною умовою для успіху вітчизняної економіки. Зважаючи на численні труднощі та протиріччя в теперішній ситуації, а також різний рівень забезпечення ресурсами українських реґіонів, розвиток економічного потенціялу України можливий лише через ініціятиви, спрямовані на кожен конкретний реґіон. В цьому контексті вже розпочинається інтеґрація програми реформ законодавчих і реґуляторних ініціятив з економічною стратегією України, що розроблена Міністерством економічного розвитку та торгівлі України і Київською школою економіки.

Довідка про Американську торговельну палату в Україні: Американська торговельна палата в Україні забезпечує представництво інтересів чужоземних інвесторів в Україні, а також сприяє появі нових інвесторів на цьому ринку. Палата співпрацює з урядами 50 країн світу.

ТОЧКА ЗОРУ

Священне право на Майдан

Юрій Макаров

Ні, ніякий я не пророк і не футуролог, але чомусь, ще починаючи з перших кроків режиму Віктора Януковича, реґулярно віщував, що політика концентрації влади приведе до вибуху.

Пам’ятаю, як за кілька днів до підписання (точніше непідписання) Угоди про евроасоціяцію, заявив у прямому етері на „5 каналі“, що: а) ні, не підпишуть; б) ось-ось вибухне.

Там зібралися дуже розумні, дуже кваліфіковані й дуже поінформовані політологи, соціологи, економісти, які дивилися на мене зі співчуттям, немов на дитину. Мої співрозмовники, повторюю, перебували значно більше у фактичному матеріялі, але, може, саме це їм завадило побачити цілісну картину. А я живлюся щоденними контактами – і як журналіст, і як людина, яка ходить вулицею, відвідує супермаркет і раз-по-раз сідає за кермо, аби побачити українську глибинку зблизька.

От, виходячи з мого розуміння України, і роблю приблизні, емоційні, але подекуди адекватні висновки.

Я розумію про свою країну те, що загалом вона наразі не дуже модерна, але в цьому, хай як дивно, є свої тимчасові переваги. Українська тяглість специфічна, вона – і це не пропаґандистський штамп – европейська. Себто якісь глибинні уявлення про взаємодію по горизонталі та вертикалі, про зворотний

(Закінчення на стор. 12)

Україну фарбують у синьо-жовті барви

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – У річковому порту бетонна стіна відгороджує від хвиль на випадок шторму місце прибуття теплоходів. Моя дружина Оля вирішила, що було б добре пофарбувати морські ворота міста у національні синьо-жовтні барви. Розповіли про це журналістці місцевого телеканалу Зої Вовк. Телебачення підтримало ідею і запропонувало всім бажаючим прийти з своєю фарбою 5 липня, на 10-ту год. ранку. В назначений час зібралось близько 50 добровольців, які почали фарбувати стіну під оплески присутніх на березі людей.

До акції приєднались науково-виробнича фірма „Лад" та дирекція черкаських парків. Допомогла місцева організація Радикальної партії Олега Ляшка. Знадобилось 30 літрів фарби і кілька годин праці, щоб змінити вид стіни. Відтепер здалеку буде видно колір річкового порту для пропливаючих суден.

* * *

Від редакції: У багатьох містах України під впливом Революції гідности мешканці з власної ініціятиви почали фарбувати у національні барви мости, стіни та інші публічні споруди. Редакція „Свободи" доповнила вістку нашого постійного дописувача О. Костирка подібними повідомленнями з інших міст.

30 червня кияни пофарбували в кольори національного прапора міст на Русанівці, а раніше також Московський міст.

18 червня мешканці Красноармійська на Донеччині перефарбували стели на в'їзді до міста з червоного у синьо-жовті кольори, повідомила Телевізійна служба новин.

7 липня молодь Тисмениці, Івано-Франківська область, пофарбувала бильця на мості через ріку Ворону у кольори українського прапора. Ініціяторами патріотичної акції були Настя Штундер та Віктор Нестеренко,

4 липня у патріотичні барви пофарбували у Верховині, Івано-Франківська область, міст через ріку Чорний Черемош. Щоправда, прапор чомусь виявився перевернутим.

У місті Глухові Сумської области 1 травня жовто-синім став пам'ятник Ленінові.

В Луцьку молодь пофарбувала міст між проспектами Соборности і Перемоги, а також Ковельський пішохідний міст.

6 липня активісти Ладижина пофарбували у кольори національного прапора міст через Південний Буг.

Міст через ріку Інгул пофарбували у Миколаєві.

У Полтаві синьо-жовтими стали дерева, а на перетині кордону з Польщею „Угринів-Долгобичув" 26 червня пофарбована спостережна вежа.

Люди фарбують міст у Ладижині. (Фото: Lada. FM)

Добровольці фарбують стіну Черкаського річкового порту. (Фото: Олександер Костирко)

Міст через ріку Інгул пофарбували у Миколаєві. (Фото: „Укрінформ")

Синьо-жовтий міст на київській Русанівці. (Фото: „5 канал")

Мости стали синьо-жовтими

Євген Цимбалюк

ДУБНА, Рівненська область. – Міські мости через річку Іква набувають синьо-жовтого кольору. Ініціятиву пофарбувати їх таким чином виявила міська молодіжна організація „Національний альянс".

Першим пофарбовно міст біля Острівка, місця масового відпочинку. У заході взяли участь 30 активістів. Загалом пофарбують п'ять мостів і танк, що стоїть на постаменті при в'їзді до міста.

Дубенський міст розмалювали в національні барви. (Фото: Євген Цимбалюк)

АМЕРИКА І СВІТ

З Іраном тяжко домовитися

ВІДЕНЬ. – 13 липня Сполучені Штати та Іран оприлюднили заяви, що у переговорах щодо ядерної програми Теграну, котрі тривають в австрійській столиці, залишаються значні розбіжності. „Очевидно, ми досі маємо деякі дуже суттєві прогалини і маємо побачити, чи можна досягти певного прогресу", – прокоментував хід перемовин Державний секретар США Джон Кері. Керівник делеґації Ірану на ядерних переговорах, Заступник міністра закордонних справ Абас Аракчі виступив з подібною заявою: „Ми не змогли зменшити розбіжності з основних питань, і незрозуміло, чи взагалі зможемо це зробити". 20 липня вибігає термін тимчасової угоди, яка передбачала скорочення ядерної програми Ірану в обмін на обмежене послаблення міжнародних санкцій. Країни Заходу побоюються, що метою ядерної програми Теграну є здобуття ядерної зброї, Іран відкидає такі звинувачення, але достатніх доказів мирного характеру своїх досліджень не подає. *(„Голос Америки")*.

Російська економіка деґрадує

БЕРЛІН. – Відомий фінансовий коментатор німецької газети „Ді Вельт" Гольґер Цшепіц стверджує, що „компанії, банки і прості люди у великих кількостях почали вивозити капітали з путінської імперії, і кожне нове загострення кризи в Україні може ще більше посилити відтік капіталу". За перше півріччя 2014 року витік грошей з Росії склав 74.6 млрд. дол., що перевищує показник за весь минулий рік. Фінансові ринки сприйняли ці цифри як вотум недовіри, у результаті відсотки за російським держпозиками „злетіли до небес": тепер за десятирічні облігації Кремлеві доводиться платити 8.7 відс. річних. Занервували і кредитні ринки. Зокрема зросла вартість страхування від можливого банкрутства Росії – на п'ятирічний термін ймовірність його настання оцінюється в 11.5 відс. Незважаючи на те, що відтік капіталу дещо сповільнився – у другому кварталі з Росії вивезли 25.8 млрд. дол. проти майже 50 млрд. дол. за перші три місяці – він все одно залишається на високому рівні. Всього ж, згідно з прогнозою Світового банку, він може досягти 150 млрд. дол. „Це, звичайно, екстремальний сценарій на випадок подальшого загострення конфлікту, але і без того з країни витече 100 млрд. дол.", – пише Г. Цшепіц. Міжнародний валютний фонд знизив прогнозу зростання російської економіки і передбачає її стаґнацію. *(Inopressa)*

Пам'ять про боснійську трагедію

СРЕБРЕНИЦЯ – Тисячі людей зібралися 11 липня в місті Сребрениці в Боснії й Герцеґовині, щоб ушанувати 19-ті роковини з часу так званої Сребреницької різанини – масового вбивства боснійськими сербами понад 8,000 босняків-мусульман, чоловіків і підлітків, у захопленій ними 11 липня 1995 року Сребрениці й його околицях. Також того дня на меморіяльному цвинтарі Поточарі поблизу Сребрениці поховали ще 175 ідентифікованих жертв трагедії. Такі церемонії поховання нових ідентифікованих жертв відбуваються в цей день щороку. На цвинтарі поховані вже понад 6,000 жертв масових убивств у Сребрениці, які Міжнародний кримінальний трибунал у справах колишньої Югославії і Міжнародний суд визнали геноцидом. *(Радіо „Свобода)*

Грузія попрощалася з Шеварднадзе

ТБІЛІСІ. – 13 липня в катедральному соборі Святої трійці грузинської столиці відбулася церемонія прощання з колишнім Президентом Грузії Едуардом Шеварднадзе, який помер 7 липня. На похорон до Тбілісі прибули близько 30 делеґацій з різних країн. Труну з тілом Е. Шеварднадзе найближчим часом перевезуть на територію його будинку в Тбілісі, де поховають поруч з могилою його дружини Нанулі. У своєму прощальному слові Прем'єр-міністр Грузії Іраклій Ґарібашвілі зазначив, що з ім'ям Е. Шеварднадзе пов'язаний прозахідній курс Грузії. „Едуард Шеварднадзе зробив кроки, які забезпечили Грузії реальну незалежність", - підкреслив І. Ґарібашвілі. *(„Українська правда")*

В очікуванні нової Конституції

Одним з обов’язкових елементів демократичної державної самостійності України є національна Конституція. У 1991 році, коли не стало СРСР, чимало українців вирішили, що національно-визвольну боротьбу завершено, здобуто власну державу. Тим часом Росія залишилась при думці, що залежність України від неї лише перейшла в іншу форму. Ці помилкові уявлення тривали понад 20 років, аж до анексії Криму і війни на Донбасі. Тепер українці усвідомили необхідність утвердження всіх ключових державотворчих елементів, без яких не може бути незалежної держави, зокрема організації боєздатного війська, облаштування державного кордону, оформлення державних символів, очищення влади від номенклятурників з минулого. Поволі ці завдання здійснюються. Але для дальшого розвитку держави їй потрібна реальна Конституція – на відміну від формальної, пострадянської, ухваленої в 1996 році.

Нині діюча Конституція консервувала тогочасний стан справ у суспільстві як компроміс між політичними групами, між демократією та авторитаризмом. Компроміс призвів до появи диктаторського олігархічного режиму, поваленого ціною жертв на Майдані і війни з Росією.

Конституція сама по собі безсила перед аґресією, корупцією, безробіттям, але вона визначає фундаментальні засади буття народу й держави. Варто звернути особливу увагу на чинну донині, найстарішу у світі писану Конституцію США 1787 року. Це про неї писав Тарас Шевченко: „Коли ми діждемося Вашінґтона з новим і праведним законом? А діждемось – таки колись“.

Перший президент США Джордж Вашінґтон міг стати одноосібним правителем, але, усвідомлюючи свою історичну місію, він започаткував унікальну демократичну систему, забезпечивши закріплення її принципів у Конституції, яка до сьогодні є правовим фундаментом найвпливовішої держави світу.

Президент Петро Порошенко уперше з 1991 року має шанс змінити Україну, почати маштабну конституційну реформу. Основні тези такої реформи визначив голова Центру конституційних ініціятив Сергій Різник з Львівського національного університету ім. Івана Франка. Необхідно забезпечити децентралізацію державної влади, не чекаючи завершення військових дій на території України, утворити нову Конституційну комісію для розроблення комплексної концепції оновлення Конституції України, яка повинна складатися з представників парляменту, уряду, судів, експертів, науковців, політиків, моральних авторитетів. Комісія повинна враховувати історичні, національні та релігійні особливості українського народу. Слід розпочати активну просвітницьку діяльність щодо роз’яснення сутности та відновлення авторитету Конституції України.

Провідна частина народу має зрозуміти сутність ідеї конституціоналізму, що полягає у внутрішньому обмеженні сильної зовні державної влади, заради прав та інтересів людини й громадянина. Слід донести до співвітчизників, що без дієвої Конституції не функціонує жодна розвинута держава світу. І той день, коли досконалий текст оновленої Конституції відображатиме реальний стан справ у суспільстві, буде днем перетворення України в повноцінну демократичну конституційну державу.

ІСТОРІЯ

Лео Мол і пам’ятник Тарасові Шевченкові у Києві

Володимир Шкільний

З нагоди 50-річчя пам’ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні варто пригадати, що автор пам’ятника Леонід Молодожанин (Лео Мол), уродженець Полонного, студіював образотворче мистецтво у Відні, а в 1936 році став учнем Матвія Манізера у Ленінґрадській академії мистецтв, яку закінчив у 1941 році.

М. Манізер створив у 1935 році монументальний пам’ятник Т. Шевченкові у Харкові, а в 1938 році Л. Молодожанин разом з іншими студентами допомагав йому моделювати памятник Кобзареві для Києва.

Доктор мистецтвознавства Дмитро Степовик, згадуючи зустрічі з Л. Молодожанином, пише: „Пам’ятник мав бути зовсім не таким, яким ми бачимо його сьогодні в парку навпроти головного (червоного) корпусу Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Манізер, хоч і запозичив (щоб не сказати – украв) ідею пам’ятника в українського скульптора Михайла Гаврилка, але, услід за Гаврилком, потрактував його по-своєму, в романтичному дусі, з образами його персонажів. Коли проєкт був майже готовий у глині, до Ленінґраду приїхали Лазар Каґанович і Микита Хрущов, які засудили скульптуру і накинулися на Манізера з лайкою. Манізер в авральному порядку, з допомогою своїх студентів, виліпив нового Шевченка. Його відлили з бронзи, привезли та й встановили в Києві; тому весь світ сприймає ось такого Шевченка, яким він, звісно, у житті не був“.

У спогаді Романа Лубківського говориться: „Червень 1991 року. Святослав Гординський прилітає в Україну. Два найважливіші його побажання: Канів і Софія Київська. А третє – Львів, де він не був півстоліття. У Каневі, коли піднімалися до Шевченкової могили, патріярх культури, автор книжки про малярство Шевченка, один із найголовніших ентузіястів встановлення пам’ятника поетові у Вашінґтоні, помітно хвилювався. Він про себе прочитав рядки із „Заповіту“, викарбувані на ґраніті, помолився, а вже згодом, глянувши на велетенський пам’ятник з відстані – ми саме наближалися до музею, – гірко зауважив: „То не є Шевченко. То є тільки Манізер. Зрозуміло, і в Києві, і в Харкові“.

На постаменті у Вашінґтоні стоїть Шевченко молодий, енерґійний і пристрасний, як і його слово. Відомий український мистецтвознавець, член Національної спілки художників України Ярослав Кравченко вважає, що „скульптор Леонід Молодожанин та архітектор Радослав Жук створили чи не найцікавіший образ поета, відійшовши від стереотипу „селянського революціонера-демократа“ до „національного інтеліґента-романтика“, яким зображав себе сам Шевченко у автопортретах, створивши образ того Шевченка, який у свої 26-30 років написав поеми „Гайдамаки“, „Невольник“, „Великий льох“, поезії „Розрита могила“, „Чигрине, Чигрине“, „Сон“ та й врешті решт „Заповіт“. То ж пора позбутись стереотипів і пізнати справжнього Т. Шевченка.

Ще в 1995 році Іван Драч написав:

Скиньте з Шевченка шапку.
Та отого дурного кожуха.
Відкрийте в нім академіка. Ще одчайдуха-зуха.
Ще каторжника роботи. Ще нагадайте усім:
Йому було перед смертю всього лише сорок сім.

А то підробили діда і шкутильгаєте з дідом.
Ліниву свою недолугість за ним пускаєте слідом.
А він вибухає і шпетить всю вашу дурну макітру
І молодо круговертить.
Молодо! Проти вітру!

А він все шукає до пари – наймичку з сиротою,
А він пропада за маною – не вашою, а отою!
І горне гору роботи, бо в нього роботи гора.
Гори до нього горнуться, сонце – на вістрі пера.

Він пильно у нас вдивляється.
Вільний свавільний самум.
Здається, ядерно вибухне з отих непокірних дум.
А то регоче і тішиться, наче хлопчисько радий.
Шевченко був молодим.
Шевченко завжди молодий.

СВОБОДА

Пам’ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800
Fax (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com
Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $90.00 на рік, $50.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $80.00 на рік, $45.00 на півроку.
Електронна версія (www.svoboda-news.com) – $40.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Голову відвезли до музею

Дніпропетровська самооборона, яка щодня цілодобово стоїть на блокпостах навкруги міста, зруйнувала ґранітний пам'ятник Ленінові, який до 27 червня залишався поблизу обласної адміністрації, після того, як його зняли з постаменту у січні цього року.

Демонтажем з використанням двох автомобільних підіймачів керував командир дніпропетровського ополчення Ігор Береза. Величезну голову відвезли до місцевого історичного музею.

Цій історичній для Дніпропетровська події раділи сотні городян.

Напередодні патріоти пам'ятник розписали антиросійськими та патріотичними гаслами.

Володимир Єфимов,
Дніпропетровськ

Величезну голову відвезли до місцевого історичного музею. (Фото: Володимир Єфимов)

Дякую за досконалий часопис

Посилаю гроші на передплату „Свободи". Хоч дорого, але я вдячна усім працівникам і дописувачам за досконалий часопис, який, хоч пізно, бо знову за два тижні приїде, але можна читати і навчатися зі статтей, писаних професіоналами.

Олександра Фотій-Токе,
Етібоке, Онтаріо

Огляд листів: у прозі і римі – про Україну

У редакційній пошті позначається зацікавлення читачів історією та сучасністю України. Велику статтю „Українська Головна Визвольна Рада – підпільний український парлямент" надіслав з Лохвиці Полтавської области **Олександер Панченко**, адвокат, директор Інституту українського вільного козацтва ім. Антона Кущинського. Він пише: „У липні цього року ми відзначаємо 70-ліття від часу створення УГВР – цього винятково явища, визначного органу й етапу українського національно-визвольного руху та державотворення. Великий збір УГВР відбувся 11-15 липня 1944 року поблизу сіл Недільна та Сприня на Самбірщині під охороною відділів УПА".

Ще один адвокат, **Аскольд Лозинський** з Ню-Йорку, у статті „Доцільна мораль для бізнесу та маловірний економічний аргумент" пише, що „The Wall Street Journal" 26 і 27 червня опублікував на правах реклами статтю президента і генерального директора Національної асоціяції промисловців (NAM) та Торгової палати США (USCOC) під назвою „Американська зацікавленість в Росії і Україні". „Стаття має намір відмовити Президента США і Департамент фінансів від введення санкцій проти Росії, тому що „пора покласти американські робочі місця та їх зростання на перше місце", – пише А. Лозинський. – Якщо немає офіційних санкцій чи введених ембарґо, американські підприємства можуть вільно торгувати з найгіршими елементами ґльобального суспільства і збагачувати себе і ці елементи. Але тоді не розігруйте патріотичну карту. Не існує більше високого морального рівня. „Купуй американське" стає просто гаслом, без реального сенсу, як стає наша економіка, принаймні, в деякій мірі, спираючись на операціях з бандитами та злочинцями".

Ярослава Шумляківська з Феодосії написала вірш „Не віддамо!", у якому стверджує: „З наказу головного москаля йде сходом України смерть-оратай, влітають кулі до людей у хати, розтрощена, розстріляна земля. Без Бога в серці, навіть без душі запроданці, грошви лише їм треба, їм територія – земля і небо, а в нас це – дім і рідні рубежі". Авторка закликає берегти рідну землю від загарбника.

Михайло Феш з Тусону, Арізона, у листі пише: „Путін порадив Януковичу, щоб він фінансував „стукачів-кримінáлів", висланих з Москви. Путін має чортову ідею перетяти Україну з Молдови до Білорусі. Це ж окупація!".

Також надійшов лист від **Федори Єфименко** з Палм-Косту, Фльорида, у якому вона розповідає про свої переживання у 1941 році і закликає молитися за Україну.

Закликаємо допомогти переселенцям

Собор єпископів Української Православної Церкви США закликає вірних допомогти переселенцям біженцям з Криму та східньої України. Зростаюча жорстокість проти населення східньої України з боку терористів, яких спонзорує та озброює Росія, змушує тисячі людей залишати свої домівки та шукати притулку в інших реґіонах. Як і в попередні дні нинішньої кризи, ми, єрархи Української Православної Церкви США, закликаємо громади світу молитися за мир в Україні та надавати допомогу потерпілим.

Протягом останніх місяців ми доставили велику матеріяльну допомогу до лікарень, де лікують поранених, та сімей тих, хто загинув на Майдані. Цю матеріяльну допомогу зібрали вірні та друзі нашої Церкви у США.

Проте потреба у допомозі зростає з кожним днем. Консисторія нашої Церкви отримала численні прохання від благодійних організацій України, які просять надати харчі та одяг. Товариство св. Андрія – центральна організація УПЦ в США – вже внесло понад 1 млн. дол. допомоги потребуючим людям в Україні. Товариство готове допомагати людям, які залишають східню Україну і втікають до Києва та інших міст. Ми просимо духовенство, парафіяльні громади, вірних УПЦ в США та інших православних юрисдикцій фінансово підтримати місійну працю Товариства св. Андрія. Найбільш успішними проєктами Товариства є безплатні їдальні для бідних та роздавання продуктів.

Пожертви можна надсилати на поштову адресу: St. Andrew Society Charity, P. O. Box 495, South Bound Brook, NJ 08880 або на інтернет-сторінку нашої Церкви: www.uocofusa.org натиснувши „donation".

Собор Єпископів УПЦ США,
Савт-Бавнд-Брук, Ню-Джерзі

Унікальний конверт Андрія Пилюха

У Львові видано накладом 75 примірників конверт на честь 50-річчя пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні, який створив з нашої з Любомиром Півсетком ініціятиви художник Андрій Пилюх, автор ряду таких філателістичних унікатів. Він був учасником морського походу у 2009 році козацької чайки „Пресвята Покрова", яку збудували у Львові козаки товариства „Кіш".

На замовлення Пласту А. Пилюх вже готував художні конверти і марки-наліпки, тож вирішив розпочати проєкт „Козацька пошта". 16 квітня 2012 року побачили світ перші у цій серії конверт, марка і картка до Великодня.

За два роки створено 250 конвертів, майже 100 карток та марок-наліпок, оформлено понад 50 поштових штемпелів. Тепер мистець складає каталог „Козацької пошти", який буде видано.

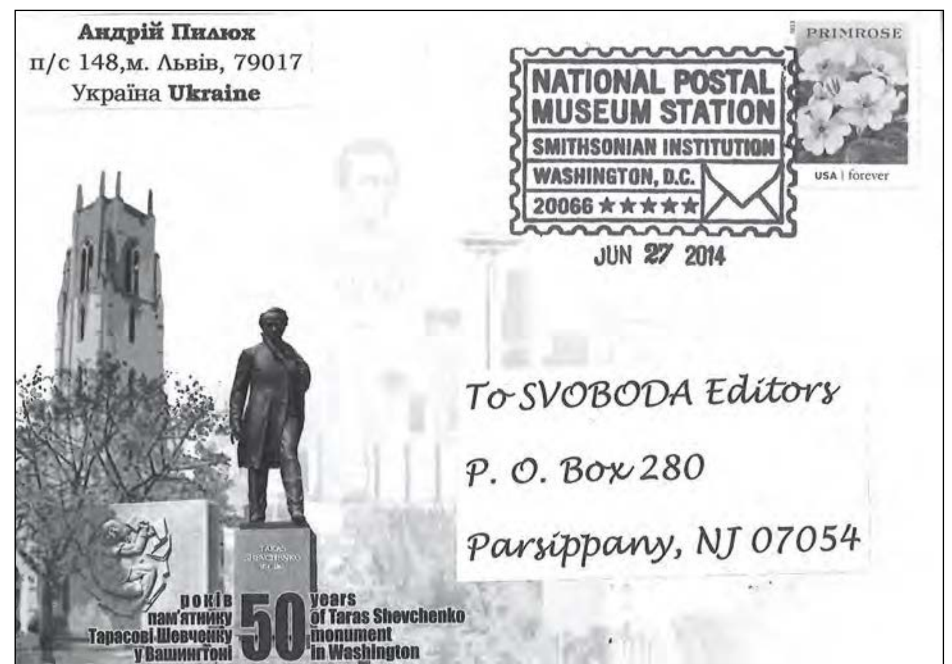
* * *

Від душі вдячний редакції за те, що сконтактувала мене з чудовим паном Романом Ференцевичем щодо конвертів до 50-річчя пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні. Конверти вже надійшли до адресатів і прикрасять ювілейні виставки у музеях, як спомин про тих українців, які не згубили себе і своєї духовности на чужині, але об'єдналися і прославили свого Пророка.Такий конверт опублікували у „Свободі".

Ще маю прохання: може хтось з старших українців може поділитися марками підпільної пошти, старими листівками, в тім числі тими, що виходили в США чи в Канаді у 1950-1980 роках, особливо цікавлюся листівками Святослава Гординського, а також значками на шевченківську тематику. Буду безмежно вдячний.

Я постійно організовую виставки в гімназії, у сусідніх школах, в Бережанському краєзнавчому музеї. Моя адреса: Володимир Шкільний, вул. Ольги Кобилянської, 45, Козова, Тернопільська область, 47600 Ukraine.

Володимир Шкільний,
Заслужений вчитель України
Козівка, Тернопільська область

Конверт на честь 50-річчя пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні.

Всеканадська українська вчительська конференція відбулася в Едмонтоні

Оксана Левицька

ЕДМОНТОН, Альберта. – 2-4 травня чергова Всеканадська вчительська конференція, яку організувала Національна рада української освіти Конґресу українців Канади (КУК), розпочалася панельною дискусією „Українська освіта XXI ст.". На конференцію прибув 81 вчитель та освітянин з Альберти, Квебеку, Манітоби, Онтаріо, Саскачевану.

Під час дискусії (модератор Дарія Луців, голова комітету української двомовної освіти Провінційної ради КУК Альберти, учасники мали можливість проаналізувати результати української освіти в Канаді і обговорити різні підходи бачення майбутніх напрямків праці. Свої міркування представляли д-р Алла Недашківська з Альбертського університету, Володимир Бойчук – голова Національної української освітньої ради КУК, Оксана Левицька – голова комітету Рідного шкільництва Канади, Стефан Пахолок – випускник української двомовної програми в Едмонтоні.

У проведенні навчального процесу важливу ролю відіграють навчальні засоби, які застосовують вчителі. Прикладами таких нещодавно виданих матеріялів є „Українська мова через призму живої культури" д-ра А. Недашківської, серії „Нова" д-ра Оленки Білаш, „Українська мова" – підручник та посібник для вчителя Дарії Зазулі. Вийшла з друку система книжок для діяспори, створена науковими співробітниками Міжнародного інституту освіти, культури і зв'язків з діяспорою (Львів).

Виправдали себе семінари підвищення професійної кваліфікації. Широку підтримку у їх проведенні надає Методичний центр української мови Альбертського університету.

Сучасні напрямки освіти та європейський вимір української освіти накреслив головний промовець д-р Роман Шиян – директор Львівського обласного інституту післядипломної педагогічної освіти.

На конференції було представлено ряд сесій, зосереджених на ознайомленні з цифровими та практичними технологіями у вивченні української мови і культури. А. Недашківська, Олена Сіваченко і Оксана Перець (Альбертський університет) проаналізували переваги використання технологій і аплікацій у навчанні студентів вищих шкіл. Мелодія Костюк з Інституту іновацій іншомовної освіти (система шкіл Едмонтону) провела візуальний тур для вчителів за технічною базою використання нових засобів.

Відбулися сесії і виступи Надії Прокіпчук – старшого програмового менеджера Міністерства освіти Саскачевану, Олени Гарцули – спеціяльного мовного радника Міністерства освіти Альберти, Ірини Берлінґ – вчительки суботньої школи св. Володимира з Торонто, Оксани Коломоєць – учительки за філософією Монтесорі з Торонто, Тані Онищук – колишньої голови Українсько-канадської шкільної ради Торонто.

Д-р О. Білаш з Альбертського університету у своїй доповіді наголосила на найкращих світових практиках ефективних стратегій при вивченні мови і культури.

Як впевнено зустріти виклики майбутнього? Дискусію про це провели Тетяна Сунак – голова Українсько-канадської шкільної ради Торонто, Оксана Левицька – голова комітету Рідного шкільництва Канади, Влодко Бойчук – голова Національної української освітньої ради КУК.

Конференцію підтримали Альбертська фундація українського освітнього товариства, Товариство учителів Альберти, Інститут іновацій іншомовної освіти публічної системи шкіл Едмонтону, Методичний центр української мови Канадського інституту українських студій Альбертського університету, Міністерство освіти Альберти, Село спадщини української культури, Українське національне об'єднання Канади (філія в Едмонтоні).

Особливо дякували вчителі співголовам Комітету з організації конференції М. Костюк і О. Гарцулі, а також В. Бойчукові, Стефі Давсон, Любі Іщенко, Яніні Виговській, Христині Бобиляк та усім тим, хто працював однією командою для того, щоб цей потрібний захід мав успіх.

Учасники Всеканадської української вчительської конференції в Едмонтоні.

В Українському музеї відбулися річні збори

Микола Галів

НЮ-ЙОРК. – В Українському музеї 29 червня відбулися річні загальні збори. Голова управи музею д-р Рената Голод, відкриваючи збори, привітала учасників і запропонувала порядок нарад, який було прийнято. Обрано президію, до якої увійшли голова Юрій Савицький і Мотря Мілянич – секретар. До Верифікаційної комісії були обрані Мотря Кузич і Ярослава Рубель.

Скарбник музею Дарія Балко вручила кожному учасникові звіти і картки для голосування. Ю. Савицький запросив Р. Голод до усного звіту, яка розповіла про працю управи музею за звітній час, згадала про зустріч з провідником кримськотатарського народу Мустафою Джемілевим, що сталася завдяки Адріянові Геврикові

У звітному часі музей займався презентаціями нових видань, якими керувала Аня Кріль-Пизюр. Освітні програми провадила член управи М. Кузич-Малецька. Управа і дирекція музею присвятили багато праці і зусиль для підготування виставки художної творчости Тараса Шевченка.

Директор музею Марія Шуст у своєму звіті розповіла більш детально про діяльність музею, зокрема про успішний „Український показ моди", Літературний вечір, у якому брали участь сучасні українські поети Василь Махно, Глорія Миндюк, Дзвіня Орловська і Дмитро Павличко (заочно), письменники Аскольд Мельничук і Олександер Мотиль. Науковець Сергій Плохий презентував свою аналітичну працю „Остання імперія. Останні дні Радянського Союзу". Також відбулись концерт Юліяна Китастого – бандуриста, вистава „Dark Night Bright Stars" на теми Т. Шевченка Мистецької групи Яри (керівник Вірляни Ткач, яка творчо діє при театрі „Ля Мама" у Ню-Йорку), кінофестиваль включно з фільмами Дам'яна Колодія про Євромайдан у Києві й інше. Під кінець звіту М. Шуст висловила щиру подяку Федеральній Кредитовій Кооперативі у Ню-Йорку за винятково велику допомогу.

Фінансовий референт музею Зоряна Гафткович у звіті наголосила, що видатки музею з кожним роком збільшуються, а пожертви, на жаль, зменшуються. Бюджет музею на один місяць становить 45 тис. дол. Якби не дар з заповітів Ярослава Галагана (понад 1.4 млн. дол.) , Тершаківців і Василя Сосяка, то музей був би у серьйозних фінансових клопотах.

На зборах виступили Василь Барабаш – учитель малярської школи, Люба Фірчук – у справі акредитації, Ольга Гнатейко – про музейну практику. На запитання відповіли М. Шуст і Р. Голод.

Голова Контрольної комісії Лідія Зайніґер (у складі комісії – Рената Заяць, Ігор Зварич. Олесь Лабунька і Богдан Савицький) зачитала звіт з контролі і запропонувала управі і дирекції музею уділити абсолюторію. Пропозицію учасники прийняли оплесками.

За Верифікаційну комісію звітувала М. Кузич. Звіт Номінаційної комісії прочитав (за відсутности голови Марка Баха) Орест Ґлют. Управа музею складається з 25 осіб. Союзу Українок Америки має 51 відс. участи в управі, себто 13 членів, а громадський сектор – 49 відс. (12 членів). Три члени управи, яким вигасав реченець, дали свою згоду залишитись на чергову каденцію, вибрано тільки одного нового члена від громади, яким стала Алла Лешко. За пропозицію комісії проголосовано одноголосно.

У заключному слові голова музею Р. Голод поділилась баченням перспективи праці на майбутнє і закрила збори, запросивши учасників на горнятко кави.

Фотовиставку відкрили в музеї

Марія Климчак

ЧИКАҐО. – Фотовиставка „Україна очима Національного географічного товариства" відкрилася 27 червня в Українському національному музеї. Представлено 40 світлин, зроблених в Україні фотографами товариства „National Geographic", починаючи від серпня 1918 року до жовтня 2013 року. Це спільний проект Посольства України у США, Генерального консульства України у Чикаґо та Українського національного музею.

Президент музею Лідія Ткачук відкрила виставку, промовляли Генеральний консул України Андрій Праведник та Генеральний консул Литви Маріус Гудинас. А. Праведник розповів, що виставку вже побачили у багатьох містах Америки, попереду – Ню-Йорк та Філядельфія. М. Гудинас сказав, що вірить в европейське майбутнє України і тому буде у цей вечір з українською громадою.

Куратор Марія Климчак та музейний співробітник Роксоляна Козицька провели екскурс в історію України. З привітанням виступив Володимир Тюн, директор відділу маркетинґу кредитівки „Самопоміч", яка спонзорувала проведення виставки. Музичний супровід на саксофоні та сопілці Андрія Чуйка додав події урочистої святковости.

Виставка триватиме до 25 серпня. Адреса музею: 2249 W. Superior St., Chicago, IL 60612.

Журнал „National Geographic", заснований у 1888 році, є офіційним виданням Національного географічного товариства США. Журнал видають 40 мовами. Навесні 2013 року вийшло перше число українською мовою. Український національний музей закликає діяспору передплачувати українське видання „National Geographic".

Генеральний консул Литви в Чикаґо Маріус Гудіннас, Міс „Українська діяспора-2013" Соломія Крунь, генеральний консул України в Чикаґо Андрій Праведник, президент Українського національного музею в Чикаґо Лідія Ткачук. (Фото: Наталія Фіґель)

Поповнили церковну громаду

Левко Хмельковський

ЮНІОН, Ню-Джерзі. – 21 червня в Українській євангельській церкві відбулось водне хрищення чотирьох кандидатів у християни. Кілька тижнів готувалися до цієї події Михайло Дереш, Мартин Прокопович, Джесіка Паррота та Мікаела Джойнер. Під керівництвом наставників вони вивчали Святе Письмо, історію Христової Церкви та своєї громади, засади християнського життя. Нарешті настав урочистий день, який зібрав численних свідків цієї важливої події.

Голова церковної ради Роберт Якобчук представив кандидатів громаді. Пастор Джордж Давидюк, який задля цієї події приїхав з Північної Кароляйни, ще раз розповів кандидатам та присутнім про значення водного хрищення, яке символізує смерть грішника і народження нової людини для праведного життя, звернувся до кандидатів з настановами щодо норм християнської етики та моралі.

Опісля пастор Павло Ходневич привів кожного кандидата по черзі до присяги жити за настановами Ісуса Христа, кожного занурив у хрищальний басейн і підняв з води як новонародженого. Потім разом з вітаннями новим християнам були вручені свідоцтва про водне хрищення та євангелії, а Михайло Дереш, який має вищу політехнічну освіту, отримав ще й книгу присутнього на церемонії члена цієї церкви, почесного професора Острозької академії Леоніда Якобчука „Християнська сторінка", видану 2012 року в Дніпропетровську.

Пастор Павло Ходневич вручив свідоцтва про водне хрищення та євангелії. (Фото: Левко Хмельковський)

Провели пікнік з нагоди Дня батька

Катерина Мицьо

ҐЛЕН-КОВ, Ню-Йорк. – Пікнік 42-го Відділу Організації оборони чотирьох свобід України (ООЧСУ) з нагоди Дня батька відбувся 15 червня на посілості Отців-Василіян. 42-ий Відділ ООЧСУ був організований у 1965 році. Пікніки до Дня батька він влаштовує вже понад 25 років.

День розпочався Службою Божою, яку відслужив о. Евген Хомин. Він привітав батьків з святом і виголосив відповідну до нагоди проповідь.

Офіційну частину програми відкрила голова Відділу Катерина Мицьо. Вона сказала: „Сьогодні на особливу увагу заслуговують події в Києві, які започаткували в Україні Революцію гідности".

До ведення програми К. Мицьо запросила імпрезову референтку відділу Роксоляну Левенець. Виступили діти молодших кляс Школи українознавства Сара Цалковська, Іванка Приймак, Соломія Мицак і Вероніка Руснак, 16-літня солістка Ірена Довіряк і вчительський співочий гурт – Ліда Гресь, Юля Трояновска, Оля Гринків, Іра Качмарчик і Р. Левенець.

Під час пікніку була також льотерія, яку організувала Параня Барняк і провели О. Гриньків, Люба Мицьо, Оля Коваль-Янич і Ю. Трояновська. Звучала українська музика Л. Гресь. Найбільше праці до підготування пікніку доклали Дмитро Трояновский і вся його родина.

Тисячі гостей...

(Закінчення зі стор. 1)

мене щось дуже рідне – на Союзівку як на бабине село їду".

Руслана ствердила, що вона не дозволить Володимирові Путінові загарбати Україну, підкресливши: „Не дамо йому Україну і заберемо Москву [павза] назад". Вона закликала учасників фестивалю докласти усіх сил для збереження України. Коли вона говорила, великий український прапор було винесено і піднесено над фестивальною сценою. Руслана кинула у залю клич „Героям Слава!", що посилило настрій від віяння синьо-жовтого прапора і принесло патріотичні емоції, а молодь почала своєрідну руханку з вигуками „Хто не скаче, той москаль!"

В. Попадюк виступив з його енерґійним музичним синтезом „Gypsy World Fusion" у супроводі оркестри „Папа Дюк". До них приєднався на сцені О. Скрипка, котрий співав і грав на ґітарі, трубі та баяні.

Засновник леґендарного гурту „Воплі Відоплясова" О. Скрипка дарував слухачам особливу царину українського етно-року, що заохотило його шанувальників йти у танець просто на фестивальній площі. Його виступ з В. Попадюком та „Папа Дюк" був спеціяльно підготовлений для фестивалю на Союзівці.

Улюбленцями фестивалю стали також Школа українського народного танцю ім. Роми Прийми-Богачевської та ансамбль українського танцю „Русалка" з Вінніпеґу, Манітоба.

На фестивалі виступили солістка Софія Федина, яка заслужила ім'я „Голос львівського Евромайдану", всесвітньовідомий майстер-бандурист Віктор Мішалов з Канади, юний бандурист Богдан Шутка і хор „Думка" з Ню-Йорку.

С. Федина впродовж двох місяців революції співала на львівському Евромайдані, допомагала пораненим і підносила дух українського народу. На Союзівці вона сказала: „Ми будемо стояти до кінця, до перемоги України і поразки Росії у цій несправедливій війні".

Школа українського народного танцю показала численні танці різних реґіонів України, а балет на честь героїв Майдану викликав овацію глядачів. „Русалка" виконала між іншими танці з Волині та Буковини, представила свою версію „Гопака" і ліричну „Веснівку".

На сцені – Руслана. (Фото: Христя Сизоненко)

Під час великої вечірньої програми в суботу, 12 липня, Руслані було вручено від Українського Народного Союзу Грамоту незламної волі як провідникові подій на Евромайдані.

Фестиваль розпочався у п'ятницю увечорі, 11 липня, першим з трьох святкових концертів, а наступного дня гостям фестивалю були запропоновані ще два концерти з насиченими співом, музикою і танцями програмами.

Також у п'ятницю увечорі Українська Народна Фундація при Українському Народному Союзі та Злучений Український Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК) влаштували благодійний бенкет під гаслом „Spirit of Maidan" на підтримку сімей загиблих, поранених і загублених безвісти під час аґресії терористів проти України. Сім'ям потерпілих має передати допомогу ЗУАДК. Під час бенкету під зоряним небом на галявині біля будівлі „Львів" виступили провідні учасники фестивалю Руслана, О. Скрипка та В. Попадюк.

Офіційне відкриття фестивалю відбулося в суботу опівдні з виконанням національних гимнів України, США та Канади і презентацією прапорів, яку провели члени організації „Українські Американські Ветерани". Гостей привітав Стефан Качарай, президент Українського Народного Союзу, якому належить Центр української спадщини на Союзівці. Школа українського народного танцю завершила це вітання танцем „Привіт".

Ведучими на фестивальних концертах були сестри-близнята Александра Завадівська і Аня Томко, а також Ярко Добрянський, яких тепло прийняли присутні ще з фестивалю 2013 року. Оркестри „Фата Морґана" і „Забава" грали до танців на забавах.

У неділю опівдні на сцену залі „Веселка" вийшли юні виконавці – співали Ксеня Качурак, Аня Косачевич та Максим Лозинський під власний акомпаніямент на ґітарі, і Софія Найда. Виступав також родинний ансамбль „Коріння".

Впродовж фестивальних днів гостям було продемонстроване українське військове мистецтво, відоме як „Бойовий гопак", чар українського сільського життя. Кінофестиваль зосередився на подіях Евромайдану, чарівному голосі Квітки Цісик, інших темах. Відбулися фотовиставка „Майдан у об'єктиві" та показ народної майстерности. Численні ятки ярмарку на тенісових кортах Союзівки пропонували вироби народного мистецтва, музичні записи, ювелірні вироби, пам'ятки та інше.

Змагання з швидкісного споживання вареників організував Алекс Ґутмахер. Як новий чемпіон цього щорічного змагання був коронований Павло Черепаха. І, звичайно, буфет пропонував українські страви, зокрема вареники. Був також шашлик – це кримськотатарська назва однієї з найдавніших у світі страв з баранини.

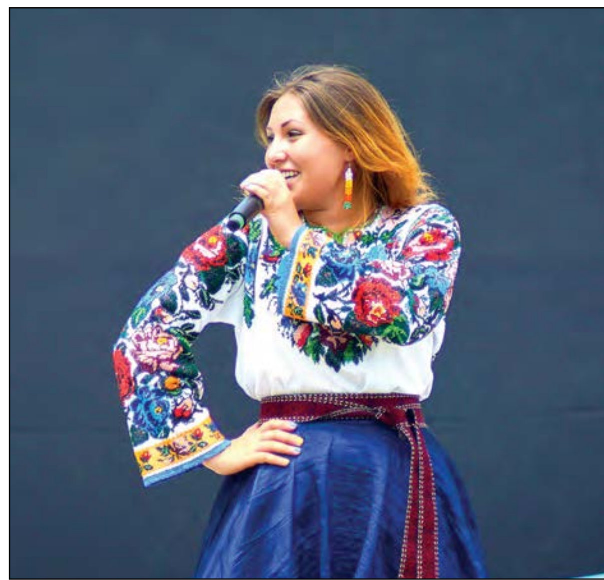
Фестиваль української культури організувала Українська Народна Фундація – благодійна організація при Українському Народному Союзі – під патронатом Посольства України в США. Спонзорували фестиваль Федеральна Кредитова Спілка „Самопоміч" в Ню-Йорку, „Українські міжнародні авіолінії", Федеральна Кредитова Спілка СУМА в Йонкерсі, Ню-Йорк.

На фестивалі побували і привітали гостей Посол України в США Олександер Моцик та Генеральний консул України в Ню-Йорку Ігор Сибіга.

Президент УНСоюзу С. Качарай охарактеризував фестиваль як надзвичайний і надихаючий. Він додав, що фестиваль був успішним вшануванням духу Евромайдану.

Виступає засновник гурту „Воплі Відоплясова" Олег Скрипка. (Фото: Анна Шпук)

Голос львівського Евромайдану – Софія Федина. (Фото: Христя Сизоненко)

Василь Гречинський диригує співом публіки та хору „Думка", які разом виконали відому пісню „Не спи, моя рідна земля". (Фото: Христя Сизоненко)

Бандурист Віктор Мішалов (Фото: Христя Сизоненко)

Гість фестивалю – ансамбль „Русалка" з Канади. (Фото: Христя Сизоненко)

Працівники УНСоюзу на фестивалі. (Фото: Рома Гадзевич)

Учасники змагання з споживання вареників. (Фото: Христя Сизоненко)

Ведучі святкових концертів (зліва): Аня Томко, Ярко Добрянський, Александра Завадівська. (Фото: Христя Сизоненко)

Представники „Об'єднаного Майдану"з Гартфорду, Конектикат. (Фото: Рома Гадзевич)

Наймолодші учасники концертної програми. (Фото: Христя Сизоненко)

Великий український прапор було винесено на фестивальну сцену. (Фото: Борис Буняк)

Священне право...

(Закінчення зі стор. 4)

зв'язок, про особисті права тощо – вони європейські. Починаючи з... Майдану. Це ж цілком укорінена форма протесту

17 квітня 1113 року київські міщани повстали проти боярського олігархату, той був змушений запросити на престол авторитетного князя Переяславського Володимира Мономаха, результатом виявився „Статут". Він же „широка" „Руська правда", збірка законів, які регулюють цивільні й майнові права, прототип Литовських статутів.

Тільки впродовж XI ст. таких Майданів у Києві було чотири. Право на повстання в разі узурпації влади й зазіхань на гідність простого люду відтоді стало майже звичаєвою нормою, правляча верхівка була змушена з нею рахуватися, а якщо вона забувалася й загравалася, виникали потужні рухи, які в більшості випадків призводили до кодифікації вимог повсталих: Хмельниччина, Гайдамаччина, Коліївщина...

Після революції 1917 року і так званої громадянської війни, яка в Україні за формою й за суттю була звичайною окупацією, оце як нині, хвиля виступів проти нав'язаної комуністичної влади не вщухала. Щороку на наших землях вибухало по кількадесят локальних бунтів, які охоплювали інколи по декілька повітів. Край цьому поклало фізичне виснаження нації, викликане Голодомором як, власне, інструментом придушення непокірних „хохлів".

Що сталося потім, усім відомо: спроби розмивання ідентичности в „новій історичній спільноті – радянському народі" з її патерналізмом, психологічною залежністю від влади, відсутністю критичного мислення й відліком історії від 1917 року. В деяких індустріяльних реґіонах експеримент увінчався успіхом, що тепер і спостерігаємо. В інших інтоксикація зайшла не так далеко, і вони проявили здатність до реґенерації попередньої культури.

Я спостерігаю за собою та своїми друзями й знайомими: за 25 років ми змінилися колосально! Практично кожен з нас, за винятком окремих послідовних дисидентів, яких в СРСР відразу й неминуче ізолювали, підійшов до Незалежности з радянськими мізками. Це означало підвищений рівень конформізму, в кращому разі ескапізму, а також переконання, які рідко переступали межу лівої соціял-демократії. Всі ми – кажу про тих, кого я знаю, а також про себе самого – вірили, що радянська система підлягає невеличким корективам, саме життя змушувало нас розсувати обрії, читати досі недоступні джерела, виробляти власну позицію.

Зазвичай це збігалося з процесом індивідуальної українізації аж до переходу на рідну мову. Точніше, то був не збіг, а різні прояви єдиного процесу повернення до себе. Тобто що більше ми ставали українцями, то більше автоматично поверталися до своєї европейськости. Можливо, ми зробилися не такими просунутими европейцями, не такими внутрішньо вільними, структурованими й законослухняними, але за суттю все одно европейцями.

Що сталося з тими, хто такої внутрішньої еволюції ні зазнав, можемо бачити на прикладі Донбасу: розгубленість, істерика, ксенофобія та ностальгія за укладом, якого насправді ніколи не існувало.

Я хочу лише сказати, що Майдан як спосіб прояву колективної волі – це реалізація української европейськости. Не слід ні в якому разі ідеалізувати вічову демократію, проте недооцінювати її теж не варто. Про неї слід пам'ятати у момент приходу нового президента, щоб ані він, ані ми не потрапили в стару пастку. Раптом що – право на повстання священне й недоторканне. Ну і, звісно, вдосконалення правил та законів, з подальшим їх дотриманням. Ми ж бо европейці?!

Юрій Макаров – головний редактор журналу „Український тиждень", Київ.

Запитань більше...

(Закінчення зі стор. 1)

гирьов: „Вони вже відкрито вводять свою техніку. В конспірацію вже ніхто не бавиться".

А як збагнути ось це: батальйони українських добровольців їдуть на Донбас воювати, не маючи зброї. З якогось дива, Міністерство оборони бездіє, і природно виникають сумніви – а може, бездіє свідомо? Заступник голови Дніпропетровської державної адміністрації Геннадій Корбан розповідає, що зброї не мають 200 бійців батальйону „Шахтар", батальйони „Київ-1", „Азов", тим часом відсутня будь-яка координація зусиль між Міністерством внутрішніх справ і Міністерством оборони. Його висновок: „Можливо, хтось воліє, щоб вони взагалі не йшли в бій, не воювали? Чи не зрадництво це?".

Також спонука для роздумів: про українську армію значно більшою мірою, ніж це робить влада, дбають самі українці. Купують бронежилети, шоломи, рації.

Розповідає Тарас Чмут, координатор громадської мережі „Опора":

„У нас на сайті про армію є форум, що об'єднує людей, які цікавляться Збройними силами України. Якось у двадцятих числах травня в темі про антитерористичну операцію нам написав наш знайомий, який уже був на передовій у Луганській області. Спитав, де б дістати хоч один-два бронежилети, бо у них водій на „Уралі" зовсім незахищений – в одній уніформі їздить. Нам на форумі стало аж незручно, що ми тут ляси точимо, а у людей на Донбасі реальні проблеми. Ми відіслали бронежилети, а після виборів зібрали групу і вирішили серйозно займатися допомогою українській армії. Наша перша контейнера була в район Старобільська, у ній були бронежилети, тепловізор, радіосканер, коліматор – на суму десь понад 100 тис. грн.

Всі контейни ми привозимо особисто. Хочу кинути камінець у сторону Міністерства оборони – якщо допомога йде не напряму воякам, а на військові частини чи на керівних офіцерів, вона часто не доходить до адресатів. Була у нас ситуація з однією хмельницькою частиною, коли вміст контейну – каски, рації – опинялись на складі – бо керівництву краще, коли ці речі зберігаються у приміщенні, а не рятують людські життя. Наприклад, коли приїде перевірка, то є що показати.

Моє перше враження, коли я поїхав з контейною, було дуже емоційне. На передовій стояли не просто вояки, а елітний спецназ, але вони були схожі на партизан, що зібралися з довколишніх сіл. Не мали необхідного спорядження, все було потерте і зношене – і в цьому одязі вони перебувають цілодобово. У хлопців через день були бойові походи, тяжкі умови, надскладні завдання! Спілкування при цьому було дуже позитивним – хлопці налаштовані на захист рідної країни. Але, коли їх посилали на передову лінію фронту, то з того, що дала їм держава, – це був тільки одяг і автомати.

До нашого приїзду вони цілий місяць воювали без бронежилетів і оптики.

У 8-го полку спецназу зовсім нема важкого озброєння. Раніше було, але за наказом чинного при Януковичі Міністра оборони Лебєдєва сотню розформували.

Якщо зброя є хоч якась, то з необхідною технікою в української армії катастрофа.

У того ж спецназу бракує нічних прицілів. Є проблема навіть з картами – волонтери самі їх вишукують і привозять. Неодноразово хлопців рятував звичайний мобільний зв'язок, завдячуючи йому, вони вчасно йшли з-під обстрілу… Передали їм ще 27 шоломів і бронежилети. Це при тому, що вони вважаються елітою, у якої забезпечення краще, ніж в середньому по армії. Були часті випадки, коли хлопці соромились просити і скидались по 100-200 грн. на 10 осіб, щоб купити біноклі…" („Українська правда", 11 липня).

Читати це – душа українська плаче, але постриваймо – може, війну на сході слід мати за щось маргінальне, незначне на тлі успішної загальнодержавної політики? Адже здійснився стратегічний зовнішньополітичний проєкт: 27 червня підписано Угоду про асоціяцію України з Европейським союзом. Важливо, щоб вона якнайшвидше набула чинности. Чому ж Україна так довго тягне з ратифікуванням цього документу? Тому що Москва все ще шкодить европейській орієнтації Києва. Коментатори пишуть про зовнішні тиски на Президента Петра Порошенка: Европа хоче переконати Володимира Путіна, що Угода не вдарить по російських економічних інтересах. З цього приводу розпочалися консультації у тристоронньому форматі: Україна-Росія-Европейський союз. Вони триватимуть принаймні аж до вересня і невідомо, чим закінчаться.

Інша антиукраїнська надмета Кремля – назавжди закрити Україні шлях до НАТО, можливий вже практично, оскільки його підтримує майже 60 відс. українських громадян. Ось як заспокоює російську сторону Міністер закордонних справ України Павло Клімкін в його інтерв'ю для московської газети „Комерсант" (12 липня): „Що стосується мітів про членство України в НАТО, то тут у нас чітка позиція: на сьогоднішній день цього питання на порядку денному немає".

Намір Президента П. Порошенка оздоровити державну систему України натрапляє на опір. Дуже неоднозначно сприйняло суспільство його проєкт закону „Про внесення змін до Конституції", зокрема ідею ліквідування обласних державних організацій і запровадження замість них представників Президента на місцях. Колишній Міністер юстиції Сергій Головатий вважає, що „з ліквідацією держадміністрацій у парляментсько-президентській республіці зникає сама держава". Ледве чи це так. Ми ж бачили, що державні адміністрації не стали ні запорукою демократичности України, ні засобом захисту її суверенітету, ні запевненням від зовнішньої аґресії. Тому те, що пропонує Президент П. Порошенко, об'єктивно назріло: коли носієм влади справді є народ, то інтереси такої влади й інтереси держави повною мірою мусять збігатися.

Яскравим свідченням українського народовладдя був Майдан з його незабутньою, жертовною Революцією гідности. Це те, в чому Україна сутнісно відрізняється від Росії – самоорганізацією, що йшла знизу, від народу; об'єднанням людей різних національностей, релігій, різного освітнього і вікового цензів; масовим пробудженням людської чести і гідности. Певна річ, таке духовне піднесення неможливо законсервувати навічно, але не можна, як це вже пробує нова влада, зробити Майдан вчорашнім днем, очистити столицю від барикад і наметів.

Про це йшлося під час сьомого Громадського віча 13 липня, темою якого було: „Україна на перехресті стратегічних викликів, або Сьогодні немає питань „не на часі". Ішла дуже гостра мова про ролю і місце київського Майдану на нинішньому етапі реформування держави, про створення єдиної помісної Української Церкви, про потребу негайного ратифікування Угоди з Евросоюзом та інші доленосні питання. У зверненні до керівників силових міністерств сотники ствердили, що Майдан, як і щонедільне віче на ньому, є непроминальною „народною силою проти свавілля і беззаконня влади". Хоч відчай і зайве роздратування, на жаль, відчувалися у цих словах звернення: „Якщо не буде оголошений воєнний стан, якщо далі органи влади будуть уникати коментарів, військові прийдуть не Майдан розганяти, а розганяти цю владу".

Запитань щодо дій нової влади, і щодо самого Майдану більше, ніж чітких і вичерпних відповідей. Один з таких же емоційних коментарів до сьогоднішнього стану речей і до вимог сьомого Громадського віча, – відгук головного редактора донецької газети „UАргумент" Анатолія Герасимчука („Українська правда", 13 липня):

„…Тридцять три тисячі працівників СБУ – де вони? Що вони робили, коли відкрито, через соціяльну мережу йшло підготування до утворення Донецької і Луганської „народних республік" і мобілізація людей?

Двісті двадцять тисяч працівників міліції, не рахуючи внутрішніх військ – де вони й що вони роблять?

Де чотири тисячі „Беркуту" з „Соколом"? Де всілякі грізні „Альфи" з „Ґрифонами", коршунами, тиграми, барсами та іншими „звірами"?

Де, урешті-решт, двісті тисяч армії – включаючи всіх тих миротворців з величезними пільгами, орденами й заслугами, хто в складі різних контингентів пройшов через Косово, Ліван, Ірак, Ліберію, Конґо, Афганістан у 2007-му, Кот-д'Івуар у 2010-му та інші?

Ті, хто пройшов антитерористичні навчання у військах ООН і НАТО на території багатьох країн світу – де вони сьогодні? Хтось чув хоч одне слово про тих безіменних заслужених наших захисників?

Чому ж гинуть у лісовій посадці під Волновахою прості необстріляні хлопці з наших сіл?..."

ПОВІДОМЛЕННЯ
ДІЙСНИМ ЧЛЕНАМ КОРПОРАЦІЇ ВІДПОЧИНКОВОЇ ОСЕЛІ О.Д.У.М.-У

Ліквідаційний комітет Корпорації Відпочинкової Оселі О.Д.У.М.-у, належним чином формований згідно з вимогами статуту корпорації, повідомляє про ліквідацію Корпорації Відпочинкової Оселі О.Д.У.М.-у.

Статут Корпорації визначає як «дійсних членів» корпорації тих осіб, котрі зробили внесок [пай] в сумі $100.00 або більше, Корпорації Відпочинкової Оселі О.Д.У.М.-у і було надано їм статусу «дійсного членства». ЦЕ НЕ ВКЛЮЧАЄ ОСІБ, КОТРІ БУЛИ ПРИЗНАЧЕНІ ЯК "ЧЛЕНИ ПРИЯТЕЛІ ВІДПОЧИНКОВОЇ ОСЕЛІ О.Д.У.М.-у ".

Якщо ви є «дійсним членом» Корпорації Відпочинкової Оселі О.Д.У.М.-у, ви маєте право на повернення внеску [пай], що ви зробили для того, щоб стати дійсним членом Корпорації. Для того, щоб зробити заяву на повернення внеску [пай], вам необхідно звернутися особі призначеного Ліквідаційним комітетом, котрий/а є відповідальним/а за прийняття і обробку запитів повернення внеску, при адресі;

ODUM Resort Inc., Liquidating Committee
c/o Petro R. Stawnychy Esq.
P.O. Box 287
South Bound Brook, NJ 08880

Ліквідаційний комітет встановив 20-го вересня, 2014 року як останній день при якому Комітет буде приймати запити і заяви щодо повернення внеску [пай]. Якщо ви не відправити заявку до встановленого терміну, ви не зможете отримати повернення вашого внеску [пай].

Всі кошти, які залишаться на рахунках Ліквідаційного комітету, після того, як бажаючій «постійні члени» отримають повернення їхнього внеску [пай], будуть виплачені як це передбачено в Статуті Корпорації Відпочинкової Оселі О.Д.У.М.-у.

Ліквідаційний комітет Корпорації Відпочинкової Оселі О.Д.У.М.-у

В пам’ять Романа Шухевича

Учасники ходи на відзначення 107-ої річниці від дня народження Романа Шухевича. (Фото: В’ячеслав Дейчер)

Рінат Ковбасюк

КРИВИЙ РІГ. – 30 червня криворізькі патріоти відзначили демонстрацією 107-му річницю від дня народження Героя України Романа Шухевича та 73-ту річницю проголошення Акту Незалежности у Львові в 1941 році.

Учасники ходи, крім традиційних гасел, несли антивоєнні заклики до миру і злагоди в Україні, закликали дати рішучу відсіч російській диверсійній аґентурі в південно-східній Україні.

У ході взяли участь криворізькі осередки Конґресу Українських Націоналістів, Організації Українських Націоналістів, Братства ОУН-УПА, Всеукраїнськоог об’єднання „Свобода“, Народного Руху, представники інших патріотичних сил.

На відміну від попередніх років, захід відбувся без особливих провокацій, а так звані ліві сили, які традиційно намагались зірвати захід, цього року жодним чином не відреаґували на даний захід.

Коментуючи подію, представник ОУН Рінат Ковбасюк відзначив наступне: те, що цьогорічний захід по вшануванню Романа Шухевича відбувся без особливих екцесів, говорить про одне, криворіжці докорінно переламали стереотип про так званий „прокремлівський південний схід України”.

НОВИНИ НАУКИ

Вручено почесний титул Віталієві Кличкові

Вероніка Скіп

МЮНХЕН. – 30 червня в Українському Вільному Університеті (УВУ) відбулася урочиста церемонія з нагоди вручення титула „Почесний сенатор УВУ" д-ру Віталієві Кличкові, посадникові Києва. У ній взяли участь ректор та члени Сенату УВУ, Генеральний консул України в Мюнхені Вадим Костюк, заступник посадника Києва, секретар Київської міської ради Олексій Резніков, депутат київської міської ради Ганна Старостенко, українська художниця та поетеса Емма Андієвська, українська громада Мюнхену, професори та студенти УВУ.

В. Кличко виступив з промовою по скайпу, оскільки не зміг взяти участь у врученні у зв'язку з службовими, громадськими та політичними обов'язками в Україні. Він наголосив на тому, що УВУ є не лише осередком науки та культури, а й університетом в центрі Европи з славною історією та традицією.

Передаючи диплом О. Рєзнікову та Г. Старостенко, ректор УВУ проф. Ярослава Мельник зазначила, що В. Кличко не лише спортовець з світовим іменем, але й активний учасник Евромайдану, громадський та політичний діяч, який бореться за майбутнє України. Прийнявши титул, він зобов'язаний підтримувати університет своїм авторитетом та порадами.

У дар В. Кличкові було передано також німецькомовні видання творів Григорія Сковороди та Лесі Українки, що їх 2013 року опубліковано в УВУ. Свою картину та поетичні книжки подарувала Е. Андієвська.

З словом подяки виступили О. Резніков та Г. Старостенко, які розповіли про політичні завдання та цілі В. Кличка та його команди.

Музичне обрамлення вечора здійснила піяністка Таня Губерт, яка майстерно виконала варіяції Йогана Баха. На закінчення всі присутні урочисто заспівали „Gaudeamus Igitur".

Учасники церемонії вручення титула Віталієві Кличкові проф. Ярослав Мельник та Олексій Резніков. (Фото: Андрій Довганюк)

Шевченківська конференція НТШ відбулася в Торонто

Даґмара Турчин-Дувірак

ТОРОНТО. – 22 березня Наукове Товариство ім. Шевченка провело конференцію, присвячену 200-річчю від дня народження великого українського поета Тараса Шевченка. Доповідь виголосила гостя з Києва, видатний український літературознавець Тамара Гундорова, відома своїми книгами про український модернізм і постмодернізм.

На конференції вона представила „іншого" Т. Шевченка, яким він постає у його російськомовних повістях. Відомо, що дев'ять повістей Т. Шевченка, написаних на засланні, за життя поета не друкувалися і на думку численних критиків, вважалися не вартими його поетичного генія. Однак, вважає Т. Гундорова, вони є надзвичайно цікавими як енциклопедія пам'яті Т. Шевченка і виклад його просвітницько-культурологічних та національно-цивілізаційних проєктів.

Окремого дослідження вимагає мова повістей. На думку Т. Гундорової, Т. Шевченко писав свою прозу своєрідним російським суржиком, що наскрізь пронизаний українськими мовними інтонаціями. Повісті він адресував своїм землякам, освіченим дрібним поміщикам, в садибах яких він гостював під час своїх приїздів в Україну.

Друга частина конференції розпочалася повідомленням д-ра Марка-Роберта Стеха про нову шевченківську енциклопедію. З попередніх подібних видань, зазначив д-р М.-Р. Стех, відомий двотомний шевченківський словник, виданий ще за радянських часів. В 2000 році виникла ідея видати академічну шевченківську енциклопедію в чотирьох томах. Вже вийшли три томи видання, що за концепцією нагадує розширений шевченківський словник.

Нову шевченківську енциклопедію, опубліковану в Харкові цього року, яку представив д-р М.-Р. Стех, написав відомий дослідник українського бароко Леонід Ушкалов. Вона називається „Моя шевченківська енциклопедія" і відображає суб'єктивні уподобання автора. Енциклопедія такого незвичайного формату вносить свіжий погляд на Т. Шевченка та його добу і, без сумніву, приверне увагу читача до особи та спадщини поета.

Проблемі „Шевченко і його читачі" була присвячена доповідь професора Торонтського університету Тараса Кознарського. Він підкреслив, що для сучасників Т. Шевченка читання його творів стало чимсь набагато більшим, ніж просто задоволенням. Воно заохотило його співвітчизників до самоусвідомлення як українців.

У доповіді „150 років музичної Шевченкіяни" д-р Даґмара Турчин-Дувірак простежила, як мінялася музична інтерпретація Шевченка-поета впродовж різних періодів української історії. Канон встановив Микола Лисенко у другій половині XIX ст. У своїй „Музиці до „Кобзаря" Шевченка", що налічує близько 90 творів, він представив Т. Шевченка як поета справді народного і національного, поета пророка і будівничого української нації.

У заключній доповіді конференції проф. Максим Тарнавський зробив огляд сучасної англомовної Шевченкіяни.

Доповіді викликали багато запитань та вилилися у жваву дискусію.

Покликуючись на Требник XV–XVI ст.

Даґмара Турчин-Дувірак

ТОРОНТО. – 23 травня на черговому засіданні Наукового Товариства ім.Шевченка у приміщенні Канадсько-української мистецької фундації з цікавою доповіддю виступив о. Петро Ґаладза, професор Літургійних наук в Інституті Східньохристиянських наук ім. Митрополита Щептицького в Університеті св. Павла в Отаві, колишній декан Львівської богословської академії, основоположник Інституту літургійних наук.

Отець Петро Ґаладза під час доповіді. (Фото: Богдан Колос)

Отець П. Ґаладза розповів про свій величний проєкт – транскрипцію англійською мовою та переведення в цифровий формат, з супровідною науковою аналізою та коментарями, українських літургійних рукописів, які стануть доступними для дослідників поза Україною.

Як зазначив авторитетний доповідач, в Україні знаходиться понад 1,000 надзвичайно важливих літургійних рукописів, багато з них в кепському стані, отже, цей проєкт допоможе зберегти їх для майбутніх поколінь. Оскільки початковий етап вимагає розшифрування слов'янських текстів рукописів, то це дає змогу залучити до проєкту та, таким чином, матеріяльно підтримати талановитих українських вчених.

Дотепер в рамках проєкту вже транскрибовано 52 рукописи. Один з них – Требник XV–XVI ст., що зберігається в Науковій бібліотеці ім. Василя Стефаника у Львові. Аналізі обряду вінчання у цьому Требнику і присвятив свою доповідь о. П. Ґаладза.

Требник – це збірка рукописів різних часів з обрядами вінчання, похорону та ін. Про давність текстів свідчить правопис, що попереджує редакцію церковно-слов'янської мови, здійснену Мелетієм Смотрицьким в 1619 році. У деяких текстах вжита молдавська мова, що переконує у важливій ролі волохів у творенні української культури того часу.

Як підкреслив о. П. Ґаладза, до 1087 року візантійська Церква не вимагала церковного обряду вінчання від усіх вірних, лише від осіб знатних та княжих родів. На руських землях, разом з християнством, був принятий грецький обряд вінчання. В XVII ст. Митрополит Петро Могила вніс деякі зміни, згідно з латинською традицією.

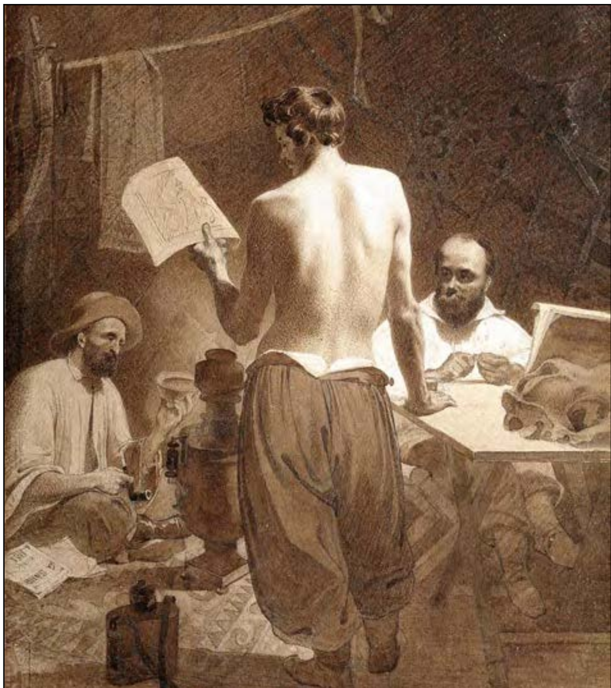
Порівняння обряду, описаного в Требнику XV–XVI ст. з обрядом, що усталився в українській Церкві сьогодні, дозволяє усвідомити обряд як історичне явище, що протягом сто-

(Закінчення на стор. 17)

Виставка до 200-річчя Т. Шевченка діє в Ню-Йорку

Портрет Айри Олдріджа. С.- Петербург, 1858.

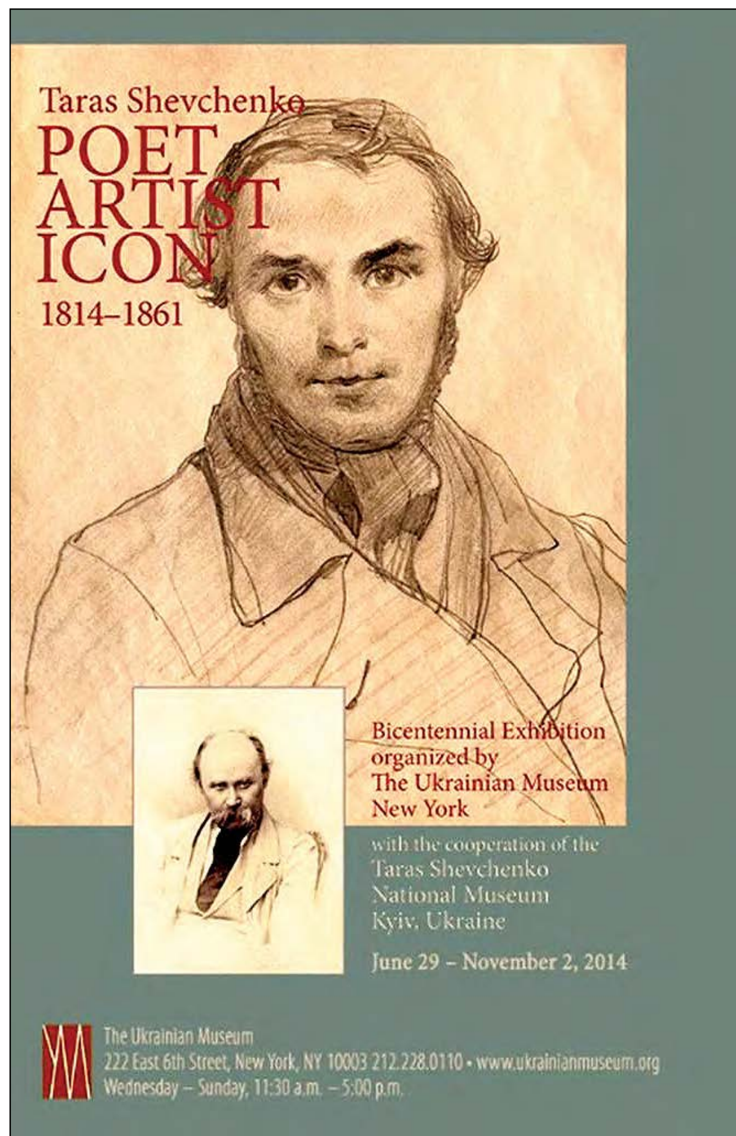

Т. Г. Шевченко серед товаришів. Кара-Тау (Казахстан), 1851.

НЮ-ЙОРК. – 29 червня в Українському музеї відкрилася виставка „Тарас Шевченко: поет, художник, ікона", яка пропонує рідкісну можливість побачити багату творчу спадщину художника й поета Т. Шевченка. До 200-річчя з дня його народження на виставці представлено оригінальні твори мистця й архівні експонати з України уперше на американській землі. Оригінальні твори мистецтва та інші експонати для виставки надано Національним музеєм Тараса Шевченка в Киеві завдяки допомозі та співробітництву Міністерства культури України.

Виставку супроводжує ілюстрований каталог з науковим есеєм її куратора проф. Григорія Грабовича, професора української літератури в Гарвардському університеті. Виставка триватиме до 2 листопада.

Виставка охоплює майже все життя художника, містить 50 оригінальних творів (один з колекції ґалерії Христини Чорпіти), а також видання поезій та мистецьке знаряддя. Репродукції понад 60 інших творів, разом із факсимільними документами та альбомами малюнків і віршів підвищують цінність виставки. Рідкісне видання „Кобзаря" 1840 року надало музеєві Наукове товариство ім. Шевченка в Ню-Йорку. Вибрані експонати з архівів музею разом з авдіо й відеоматеріялами та записаною екскурсією доповнили виставку.

Афіша виставки „Тарас Шевченко: поет, художник, ікона".

У своєму есеї проф. Г. Грабович пише: „Шевченко є ключовою постаттю в новітній історії української культури і великою мірою політики також. В українській свідомості він не має собі рівних, а його вплив відчутний по сьогоднішній день. Ще за життя – і ще виразніше по смерті – він для багатьох поколінь українців став батьком нації, „батьком Тарасом". Для багатьох українців він і донині лишається образом і голосом народу – пророком, іконою".

Представлена як хронологічний перегляд життя й творчости Т. Шевченка від молодих років до зрілости, виставка, однак, виходить далеко за рамки передбаченого. Узяті разом мистецькі твори, прижиттєві видання, автентичні документи та біографічні відомості створюють надзвичайно яскравий образ Т. Шевченка не тільки як блискучого майстра слова і багато в чому недооціненого мистця, але й як пророка, голос якого звучить для нас навдивовижу сучасно – що, можливо, як ніколи важливо саме сьогодні.

Адреса музею: 222 East sixth Street, New York, NY 10003. Тел.: 212-228-0110.

Український Музей

Форт Кара-Бутак. Кара-Бутак (Казахстан), 1848.

Костел св. Олександра у Києві, Київ, 1846.

Поклукуючись на...

(Закінчення зі стор. 16)

літь зазнав значних змін.

Наприклад, в Требнику після того, як кладуть вінки на голови молодого та молодої, священик починає співати тропар Константинові і Гелені, а в сучасному обряді цього немає. Цікава історія спільної чаші – неосвяченого вина, яка, очевидно, прийшла від домашнього обряду та корениться у єврейській традиції. У Требнику після спільної чаші священик давав молодим випити меду. У румун цей звичай зберігся донині, а от в українців в сучасному обряді пиття меду вже не знайдемо. У Требнику після спільної чаші співався псалом, що сьогодні відкриває обряд вінчання. Також наприкінці вінчання, як вказує Требник, співалися довгі мелізматичні догмати, що тривали понад 25 хвилин! При цьому співалися всіми віруючими у церкві, а це свідчить про високу культуру українців у ті часи.

До речі, як додав о. П. Ґаладза під час жвавої дискусії після доповіді, певне збереження культури церковного співу усіма віруючими в Галичині завдячуємо австрійському цісареві: 1820 року він видав указ про обов'язкову освіту русинів, що мають співати Службу Божу в церкві.

Доповідь о. П. Ґаладзи розкрила надзвичайно цікаву сторінку української церковної історії. Започаткований ним проєкт видається надзвичайно важливим: завдяки цьому проєктові стародавні церковні рукописи, що зберігаються в українських книгосховищах, стануть доступними вченим усього світу та сприятимуть інтеґрації української культурної спадщини в загальносвітову культуру.

Пам'яті Ані Максимович

Анна Максимович відійшла з цього світу 29 червня – не тільки несподівано, але і в розпалі активного життя, не затьмареного поважними хворобами. Не зважаючи на свої 86 років, вона була ще активною в українській громаді, продовжувала своє довголітнє головування у 43-му відділі Союзу Українок Америки, була протоколярним секретарем не тільки ради бібліотеки Українського центру, але теж і реґіонального комітету „Енциклопедії української діяспори" та філядельфійського осередку Наукового Товариства ім. Шевченка.

А. Максимович була довгі роки головою 43-го відділу СУА, що своїми літературно-мистецькими імпрезами здобув заслужену славу і поза межами Філядельфії. Я була також членом цього відділу, але членом паперовим, неактивним, бо в мене були інші праці. А. Максимович ставилася до моєї неактивности толерантно і з вирозумінням, бо вона взагалі була людиною надзвичайно добросердечною і вибачливою.

А. Максимович народилася 7 червня 1928 року в селі Зарваниця, в Галичині. Батько її о. Василь Головінський був парохом цього села, а мати – Марія Кузьмович-Головінська була українською письменницею, авторкою оповідань і повістей. Середню школу А. Максимович почала в Бережанах, а матуру здавала в українській гімназії в Зальцбурґу. Після одруження з Романом Максимовичем здобула вищу освіту і диплом бібліотекаря в Університеті Віллянова. Опісля працювала бібліотекарем, пробувала своїх сил в літературі.

Св. п. Анна Максимович

Її прозові етюди „Материнство", „Баба Варлампа" та „Крайка" отримали відзначення на літературних конкурсах Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, а 1990 року А. Максимович видала книжечку своїх поезій „Розгублене намисто". Зовсім недавно появилася антологія віршів, присвячених Кардиналові Йосифові Сліпому, у якій є кілька віршів А. Максимович.

Чоловік її, д-р Р. Максимович, був професором університету, помер 2010 року. Вони мали четверо дітей – Андрія, Лесю, Нестора і Марусю і шестеро внуків. З своїми внуками А. Максимович підтримувала живий контакт і вона ще довго житиме в їхній пам'яті. Поховали А. Максимович 3 липня.

Марта Тарнавська

Пластова оселя втратила працівника

МІДЛФІЛД, Огайо. – 5 травня упокоївся пластовий сеньйор Евген Палка, довголітній пластовий співпрацівник. Він народився 11 листопада 1935 року в селі Соснів на Тернопільщині. В 1944 році родина Палків залишила рідні землі та оселилася в Німеччині, таборі біженців в Корнберґу, де Е. Палка вступив до Пласту й був учасником першого двотижневого літнього табору.

У листопаді 1947 року родина Палків еміґрувала до США й оселилася в Клівленді. Коли в 1949 році в Клівленді засновано пластову станицю, юнак Е. Палка став її членом. Згодом утворився 17-ий курінь ім. Байди Вишневецького, у якому він був одним з перших курінних. Потім він перейшов до Уладу старших пластунів і став членом куреня „Ватаґа бурлаків", був виховником юнацьких гуртків.

Відколи станиця купила оселю „Писаний камінь" у 1965 році, Е. Палка служив при управі оселі та старанно виконував усі завдання. Він допомагав організовувати літні табори й очолював різні господарські проєкти. Протягом 49 років Е. Палка був на оселі електриком, водопровідником, теслярем поза годинами професійної праці, як хеміка у фірмі поза містом.

Окрім праці на оселі „Писаний камінь", Е. Палка понад 50 років був станичним, кошовим, господарським та імпрезовим референтом, довголітнім представником пластової станиці до Управи Українських Злучених Організацій Огайо, де виконував обов'язки референта в справах Шевченківського свята та відзначення свята Державности України.

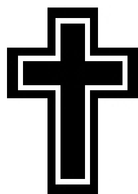

Св. п. Евген Палка

За багатолітню працю Крайова пластова старшина США й Головна пластова булава нагородили Е. Палку найвищим пластовим сеньйорським ступенем – Пластун-сеньйор керівництва, а відтак найвищим пластовим відзначенням св. Юрія в золоті.

Св. п. Е. Палка залишив горем прибитих дружину Віру, дочок Надю і Галю, внучок Таїсу, Нану й Лесю та внука Лесика, сестер Віру й Анну, зятів Матея і Патрика, ближчу та дальшу родину, пластових друзів й подруг. Прощання з Е. Палкою відбулося 9 травня у похоронному заведенні „Головчак".

Пам'ять про Е. Палку між нами буде вічною!

Зенон Голубець

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
зі смутком повідомляє членів
Головного Уряду, членів 412-го Відділу УНС,
та всю українську громаду, що
25 травня 2014 року відійшла у вічність

св. п.

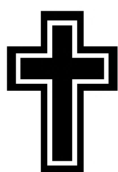
Емілія Смаль

27 жовтня 1927 р. – 25 травня 2014 р.

Е. Смаль була секретарем 412-го Відділу УНС протягом 48 років. Її відданість Українському Народному Союзові залишиться в пам'яті союзовців назавжди.

Екзекутивний Комітет та все членство УНС висловлюють щирі співчуття дочці Ірені, синові Стефанові з дружиною Галиною, внукам та всій родині.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями
та знайомими, що в середу, 4 червня 2014 року,
з волі Всевишнього відійшла у Вічність
наша найдорожча Мама і Бабця

славної пам'яті

Марія Химинець

з дому Кедюлич

народжена 16 вересня 1915 року,
в селі Перечин, на Закарпатті, Україна.

У глибокому смутку залишилися:

син - Роман з дружиною Елізабет
дочка - Марійка Котлярчук
онуки - Дарця, Ґеньо, Михась, Катя, Ніна, Андрій
правнучка - Оудрі
сестра - Олена в Перечині
невістка - Люба Химинець
племінники - Оксана з чоловіком Матвієм Козяком, Славко Кедюлич з дружиною Ганею та подиною, Соня Стороженко
ближча і дальша родина в Америці і в Україні.

Похоронні відправи відбулися в церкві св. Андрія. Похована біля чоловіка, св. пам'яті Юліяна, синів Богдана і Юліяна на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Родина щиро дякує всім за молитви, св. літургії та квіти. Пожертви в пам'ять Покійної можна складати на адресу доньки:

Ms. Marie Kotlarchuk, 220 Creekside Dr., Pottstown, PA 19464

Всі пожертви будуть передані на потреби Української Армії, яка нині воює з російським загарбником.

Вічна Їй пам'ять!

З невимовним сумом ділимося болючою вісткою
з родиною, приятелями і знайомими, що в п'ятницю,
27 червня 2014 року, з волі Всевишнього, заосмотрена
Найсвятішими Тайнами, відійшла від нас у вічність
на 93-му році життя наша найдорожча
Мама, Бабця і Прабабця

св. п.

Ярослава Трембіцька

з дому Ґофрик

ПАРАСТАС відбулася в неділю, 29 червня 2014 року, в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 30 червня 2014 року, в Українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на Українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

У глибокому смутку залишилися:

доня - д-р Олександра Баранецька з чоловіком д-ром Адріяном Баранецьким
внуки - Христя Баранецька-Олесницька з чоловіком Андрієм Олесницьким і їхньою донечкою Адріяною
- Вікторія Баранецька
- Андрій Баранецький
сестра - Мирослава Ґофрик у Львові
свати - Христя і Володимир Баранецькі
братаниця - Роксоляна Адамів з родиною у Львові
та ближча і дальша родина в Америці й Україні.

Вічна Їй пам'ять!

**Ділимося болючою, сумною вісткою з родиною,
приятелями і знайомими, що з волі Всевишнього
відійшла несподівано на вічний спочинок
29-го червня, 2014 року наша найдорожча
мама, бабця і тета**

св. п. мґр.

Анна Надія Максимович

уроджена в Зарваниці, Підгаєцького повіту,
Західна Україна, 7-го червня, 1928 року

Поетеса, авторка і бібліотекар в Манор Джуніор Коледжі, Блу Бел і Висаґікон Валі публичних бібліотеках, активна членка СУА, НТШ, Куреня „Чортополохи" і хору в Церкві Царя Христа.

Похоронні відправи відбулися 3-го липня, 2014 р. в Українській Католицькій Церкві Царя Христа у Філядельфії. Похована на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, Пенсильвенія.

У глибокому смутку залишилися:

дочки: - Леся Мекінтаєр, Маруся Максимович
сини: - д-р Андрій Максимович з дружиною Тері, Нестор Максимович з дружиною Ромою
внуки: - Андрій, Александер, Данило та Стефко Максимовичі, Еван Мекінтаєр і Ніля ДеЛілліо
брат: - д-р Андрій Головінський з дружиною Мотрею, дітьми і внуками
братова: - Наталія Головінська з родиною та
ближча та дальша родина в ЗСА й Україні.

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів просимо складати пожертви
на Церкву Царя Христа, СУА і Пласт.

Подбайте про Ваше завтра вже сьогодні!

Відкрийте рахунок ІРА, щоб забезпечити своє майбутнє без турбот.

Нові вищі відсотки!

3.30% APY*

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. долярів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

Вигідно розташовані філії:

КЕРГОНКСОН:
6329 Route 209
Kerhonkson, NY12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:
226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

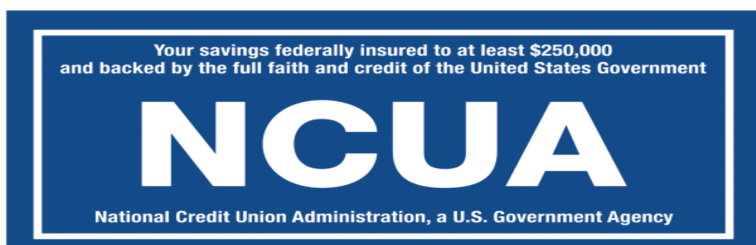
АСТОРІЯ:
32-01 31st Street
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

ЛІНДИНГИРСТ:
225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfrelianceny.org

ІНТЕРНЕТ:
www.selfrelianceny.org

Поза Нью Йорком дзвоніть безкоштовно:
1-888-SELFREL

*APY - Відсотки у річному відношенні з нараховуваною дивідендою. Дивіденда - 3.25% нараховувана денно може бути змінена без попередження.